

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul VIII.

București, 1928.

No. 3.

Mereu spre țintă.

Cuvântare ținută de Fr. D. N. Wall la Cluj, în Decembrie, 1927.

Cu această călătorie a mea aci, am vizitat 17 țări. În toate acestea, m'am simțit pe deplin acasă, căci în toate am găsit poporul adventist. Și acum îmi pare, ca și când de mult aș fi fost în România. Căci noi adventiștii suntem în toată lumea un popor. Noi avem o solie și o lucrare.

Eu cred, că ne aflăm acum în timpul Rusalilor celei de a treia solie îngerească. Rapoartele sosite din multe părți ale lumii ne arată, că Domnul Își revarsă Spiritul asupra poporului Său. În timpul din urmă am meditat mult asupra unui text din Apocalips; acesta este capitolul 7, și anume următoarele trei versete: „După aceea am văzut patru îngeri, cari stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac“. Aci Domnul vorbește de patru îngeri, cari stau la cele patru colțuri ale pământului și țin vânturile. Nouă ne este bine cunoscută însemnătatea simbolică a acestor cuvinte. Furtuna reprezintă război și schimbări istorice. Eu cred că se referă și la puterile naturii, la cutremure. Textul ne arată, că o furtună puternică va cutreera pământul. Inșă vine un al cincelea înger cu o solie la cei patru, și acela are o altă însărcinare. El are o chemare hotărîtă, și anume de a opri vânturile. În versetul 3 zice: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor lui Dumnezeu“. Ingerii țin vânturile, fiindcă Dumnezeu mai are de făcut o lucrare pe acest pământ. Ei opresc ultimul uragan puternic, deși noi în timpul acesta vedem multe semne prevestitoare în catastrofe. Și marele războiu mondial a fost un semn prevestitor ale celor ce au să vină. Dar Domnul astăzi săvârșește o minune cu mult mai mare, încât oprește pe loc puterile întunerecului. Când a ajuns poporul Izrail la Iordan, a făcut o minune asemănătoare. El a făcut un drum prin Iordan pentru poporul Său. Despre aceasta cetim în Iosua 4, 10 cum urmează: „Preoții cari duceau

chivotul au stătut în mijlocul Iordanului, până la deplina împlinire a celor ce poruncise lui Iosua Domnul să spună poporului, potrivit cu tot ce poruncise Moise lui Iosua. Și poporul s'a grăbit să treacă“. Ce a făcut poporul Izrail când Dumnezeu a săvârșit o minune aci? Ei treceau Iordanul și poporul s'a grăbit. Domnul a săvârșit o minune mare și ei grăbeau, să treacă Iordanul. Domnul săvârșește azi o minune cu mult mai mare, iar poporul advent ar trebui să se grăbească, ca pe timpuri Lot, când a ieșit din Sodoma. Și noi ca popor advent să grăbim aceasta ultimă solia în toată lumea.

Avem experiențe din diferite părți ale lumii. Dumnezeu este la lucru prin Spiritul Său Sfânt. Isus a vorbit lui Nicodim de lucrarea Spiritului Sfânt și îl compară cu vântul. El zise către Nicodim, că noi vântul nu'l putem vedea, și tot la fel — zise Isus — este și Spiritul Sfânt. Noi nu'l vedem, dar lucrarea Lui o simțim. Pentru mine nu există ceva mai mare, decât, că Dumnezeu lucrează în inimile noastre prin Spiritul Său. Noi trebuie să fim văzuți deja din experiențele predicilor noastre. Deseori mă gândesc la un om, cu care am făcut cunoștință în Australia. Într'un oraș s'a manifestat un interes mare față de adevăr, și mulți oameni vizitau adunarea. Tot așa, un om, bețiv vestit, venea în adunare; dar de fiecare dată aducea turburare. Într'una din zile l-am întâlnit pe stradă și mi-a pus întrebarea referitor la cei 144.000, dar fiind băut, ca aproape totdeauna, credeam, că tot nu mă va înțelege, dacă-i-o voi spune, și ziceam că poate voi putea vorbi cu el altădată despre aceasta, cum și despre alte chestiuni. Atunci el a început a mă certă înaintea oamenilor ce erau de față, iar eu, luându-mi rămas bun dela el, am plecat acasă, ca să studiez. Înainte de a începe studiul, am făcut o rugăciune, și atunci mi-am reamintit de acel om bețiv. De rândul acesta nu aveam poftă de studiu. În seara zilei următoare aveam să fie o oră de rugăciune la o familie. Eu

ii amintisem și lui de această oră de rugăciune și l-am invitat, să vină cu mine acolo. El mi-a promis că va veni, dar — zise el — d-ta nu mă vei lua cu d-ta, căci te vei rușina acolo de mine; eu l-am asigurat, că îl voi lua bucuros. Atunci el zise, d-ta probabil crezi, că nu voi veni, dar te asigur că viu. Ziua următoare dimineața, când a plecat la lucru, a venit la mine și a zis: „D-ta m'ai invitat, ca să viu astăseară cu d-ta la adunare; ai înțeles-o aceasta în serios? Eu l-am asigurat de seriozitatea invitațiunii mele, spunând, că altfel doar nici nu l'aș fi invitat. Deci — zise el — voi veni cu d-ta. Apoi plecă la lucru. Seara iarăși a venit la mine, repetând aceași întrebare care mi-o pusese dimineața, crezând, că eu deși l'am invitat, nu doresc din toată inima să vie cu noi. Dar l-am asigurat, că îl voi lua cu mine. Atunci el plecă acasă.

Sosind timpul plecării, conlucrătorul meu și eu am înhămat caii și am mers ca să luăm pe acest om cu noi. Credeam, că se va bucura că poate veni acum cu noi. Acolo ne-a întâmpinat soția numitului, iar în urma ei a venit el, într'o stare deplorabilă de beție. Ne ziceam, că nu va fi în stare să vină cu noi în acest hal, de oarece eră puțină speranță să se mai trezească din beție. Însă el a venit și a șezut lângă mine în trăsură. Aveam de făcut o călătorie cam lungă. Cu timpul s'a mai trezit puțin, și într'un moment dat a zis: „Ceeace intră în gură, nu spurcă pe om“. Eu socoteam că totuși nu prea știe ce vorbește, deci nu i-am dat nici un răspuns. Când am sosit însă la locul adunării, a fost treaz complet.

Oamenii la cari aveam să ținem ora de rugăciune, erau tineri în adevăr; Domnul s'a apropiat de noi cu Spiritul Său, și eu am observat, că Spiritul a început să lucreze și asupra inimii acestui bețiv. După ce am făcut un scurt studiu biblic, am ingenunchiat, și el a fost cel dintâi, care a făcut rugăciune. Niciodată nu voi putea uita rugăciunea aceasta, care eră scurtă, dar serioasă. El zise: „Sunt un om pierdut, nimeni nu-mi poate ajuta“. Apoi s'a rugat pentru iertarea păcatelor sale, zicând: „Tu Doamne îmi poți ajuta“. Când s'a pocăit acest om, care de atâtea ori turburase adunarea, au fost mișcate inimile tuturor. Pe drum spre casă el a zis: „Ce om am fost! Ce vieță rea am dus! Cât a trebuit să suferă familia mea“. După câteva zile a venit și m'a vizitat la domiciliu, spunând, că se simte atât de fericit, și că ar avea să-mi istorisească ceva. Și a început a-mi spune, că au avut în familia lor o oră de rugăciune. După aceea a întrebat pe soția lui, dacă nu cumva are vre un ban; ea, trecând în camera de alături, a ieșit de acolo și mi-a predat 12 lire sterline în aur. El a rămas uimit, și a întrebat-o de proveniența acestor bani. Atunci ea îi istorisise, că pe când el eră încă bețiv, și venind acasă, mereu amenința chiar și vieța ei și a copiilor, ea adunase

banii aceștia, cu scopul de a-i servi spre întreținerea ei, și a copiilor, căci intenționase să-l părăsească cu copiii împreună. Dar acum — zise ea — s'au schimbat toate. Și zicând aceasta, i-a predat banii. Atunci au venit copiii, și fetița lui l-a întrebat dacă se va mai îmbătă; iar el a promis că nu va mai face lucrul acesta. Apoi, cerându-și iertare dela soție și copii, au ingenunchiat cu toții, și s'au rugat lui Dumnezeu. După cum a mărturisit omul acesta, el, în clipa aceea a simțit, că păcatele sale din trecut i-au fost șterse în ceruri.

Peste puțin avusesem privilegiul, să botez pe acest om, și scurt timp după aceasta și soția lui a primit botezul. Acesta eră un semn în favorul soliei în acest oraș. Astfel lucrează Dumnezeu în toată lumea, prin Spiritul Său. Este într'adevăr un privilegiu mare, de a putea participa în această lucrare. În curând și această lucrare va fi săvârșită.

Înainte de a merge în Australia, ne-am luat rămas bun dela toate rudele și dela toți cunoscuții noștri. Atunci frații au cântat cântarea: „Revedea-ne vom vre-odată?“ Și când am sfârșit de cântat, cineva a deschis geamul, și corul care eră afară, a răspuns: „Ne vedem...“ După un scurt timp am plecat într'o călătorie îndelungată. Mi-am luat rămas bun dela tată, mamă, și frați. Când m'am reîntors din Australia, aflasem gol scaunul pe care sta tatăl meu. Tocmai cu câteva săptămâni înainte de reîntorcerea noastră fusese pus la odihnă. El a fost atât de fericit în adevăr. Cândva, a primit adevărul prin fratele Conradi, și înainte de a muri, a zis către fratele meu: „Ar fi trist, dacă seara am adormi, iar ziua n'ar mai veni niciodată. Dar dacă știm, că ziua vine curând, și noi ne vom deștepta, atunci noaptea nu este tristă.“ Și atunci zise: „La revedere“ — și a închis ochii și a adormit în pace. Când am sosit acasă, mama eră singură aci cu fratele meu. Am stat numai câteva săptămâni acasă, apoi am mers spre orașul New-York. Despărțirea de mama care acum era văduvă, n'a fost ușoară. Am vorbit de revenirea lui Hristos. Dacă nu ne vom mai revedea în lumea aceasta, atunci ne vom revedea la revenirea lui Hristos. După trecerea câtorva ani în acest oraș gigantic, a murit și mama. Și când, acum un an mă aflam acolo, atât de mult aș fi dorit, să văd pe părinții mei. Cu cât mai mult mă apropiam de patria mea, cu atât mai mult îmi eră dor de ea. Și când, în fine, am fost acasă, nu mai eră aci nici tatăl meu, nici mama mea, și eu n'am putut vedea, decât mormântul. Atunci mi-am zis, că vreau să merg din nou să continui de a lucra în această lucrare măreață. Mi-e dor de revenirea Mântuitorului. Aceasta va fi o adunare măreață. Atunci toți fiii lui Dumnezeu se vor întâlni. Dumnezeu să ne ajute, ca să fim toți credincioși, și să depunem toată puterea noastră în serviciul Său.

Gazeta Slujbașilor

Scoala de Sabat.

VEȘTI MISIONARE.

Sabatul dela 3 Martie.

Apelul din Rodesia de Nord.

Privind asupra lucrării școlii de Sabat din Rodesia de Nord, inima noastră se înalță plină de mulțumire către Dumnezeu, din pricina binecuvântărilor Sale deosebite. Școalele noastre de Sabat s'au dezvoltat în putere și au crescut în număr, și sunt un factor însemnat în încheierea lucrării din ținutul nostru. Din diferite părți ne vin chemări pentru școale de Sabat, fiindcă băștinășii iubesc acest serviciu mai mult decât orice.

Credem că vă veți aminti și de noi în rugăciunile voastre, precum și prin darurile pe care ați putea să le aduceți spre a răspunde multelor chemări care ne vin în Rodesia de Nord.

Sabatul dela 10 Martie.

Inaintarea în Africa Portugheză de apus.

În 1923 am pătruns de prima dată în Angola, pe coasta de răsărit a Africei, întemeind o școală pe platoul de lângă coastă, în apropiere de micul oraș Lepi din districtul Benguela.

În 1924 împreună cu predicatorul Anderson am pătruns în interiorul țării spre a găsi un al doilea loc de școală. În timpul acestor călătorii făcute am avut de trecut prin multe experiențe. Dar cu toate că primejdiile pândiau la orice pas, totuși dorința de a vesti și acestora solia despre mântuirea prin Isus Hristos, ne da curaj și puteri noi.

Sabatul dela 17 Martie.

Inaintarea în Africa Portugheză de apus.

S'ar putea ca cineva să întrebe: „Sunt demni de a se face asemenea stăruiri pentru ei? Răspund din toată inima: „Da”, de o mie de ori. Deși boalele ne amenință la orice pas, totuși lucrătorii nu încetează a-și împlini datoria. Ci mai mult încă, suntem veseli văzând că în urma muncii lor răsare câte un nou far luminător pentru salvarea aceluia care zac în întunec.

Să ne amintim deci și de acest câmp în rugăciunile noastre.

Sabatul dela 24 Martie.

Cererea milioanei din Africa

Niciodată mai înainte nu a mai fost un timp când milioanele din Africa să strige cu o așa putere după Adventiștii de ziua șaptea. Mii de voci în sute de locuri cer ajutor din partea misionarilor noștri. Oficialitățile nu numai că arată prietenie față de noi în multe locuri, dar ne și încurajează, astfel încât lucrarea noastră progresează pretutindeni. Alte societăți au fost nevoite să se retragă, însă noi înaintăm continuu în noi ținuturi, înfigând stindardul adevărului neîncetat, până ce lucrarea se va fi terminat.

Fraților, oare nu doriți să vă amintiți pentru Africa și pentru Isus, cuvintele Invățătorului: „Adevărat vă spun că, oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” Mat. 25, 40.

Sabatul dela 31 Martie.

Africa așteaptă.

În anul 1894 Misiunea Board s'a hotărât să deschidă o misiune în ținutul Matebele. Acum se numește Misiunea Solusi.

Predicatorului A. T. Robinson, din Conferința Capului, a cerut un interview Domnului Rhodes, primul ministru al coloniei Capului, cu privire la permisiunea de a deschide lucrarea misionară, precum și să-i dea condițiile prin care și-ar putea procura locul de pământ necesar. El merse la D. Rhodes, și-i prezentă planul pentru lucrarea noastră școlară, precum și dezvoltarea de misiuni industriale, unde băștinășii să fie învățați să cultive pământul. D. Rhodes a luat un toc și a început să scrie. Când a sfârșit de scris, a îndoit scrisoarea, și a pus-o într'un plic adresat Doctorului Jameson, guvernatorul Rodesiei. Fratele Robinson era foarte curios să știe conținutul acelei scrisori. Îndată s'au ales câțiva cari să meargă să prezinte misterioasa scrisoare guvernatorului la Bulawayo. Șase săptămâni a trebuit să meargă cu catârii după ce părăsise calea ferată. Fratele Wessels, unul din grupă, a prezentat scrisoarea. După ce a cetit-o, Dr. Jameson zise: „Domnilor, de cât loc au nevoie oamenii d-stră?” Neștiind prețul cu care se vindea pământul în Rodesia, nu știau ce să spună, dar după o mică ezitare fratele Wessels spuse: „Domnule Doctor, am avea nevoie de 12.000 pogoane, însă depinde de condițiile în cari îl luăm”. „Condiții!” exclamă Dr. Jameson, „Rhodes îmi poruncește să vă dau toată țara dacă o puteți folosi; vreți condiții mai bune decât acestea?”

Programul adunării misionare din luna Martie 1928.

Subiect: SĂPTĂMANA MARE.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul secretarului.
3. Cântare misionară specială.
4. Cuvântare: „Săptămâna mare misionară“.
5. Experiențe misionare; primirea comenzilor pentru săptămâna mare.
6. Încheiere cu cântare și rugăciune.

1. **Insemnătatea.** Comunitatea noastră s'a angajat la cea mai mare lucrare misionară din câte a întreprins biserica creștină pe pământ dela începutul ei, și a-nume, să ducă Evanghelia în toată lumea la toate popoarele. Dumnezeu ne poruncește să mergem în toată lumea și să învățăm toate neamurile. Deși forțele noastre sunt slabe, totuș cei 300.000 membri ai comunității noastre în lumea întreagă fac tot ce le stă în putere. Misionarii noștri au pătruns până la cele mai depărtate câmpuri, trecând dincolo de marginile lumii civilizate, în inima păgânătății. Fiecare an aduce un nou progres în răspândirea soliei îmbucurătoare, că Domnul vine în curând.

Lucrarea noastră poate fi împărțită în patru ramuri: evanghelizare, tipărire de scrieri, educație și lucrare medicală. Spiritul profetic ne spune: „Dumnezeu a făcut pe poporul Său în stare de a lumina lumea și i-a pus la îndemână mijloace să îndeplinească lucrarea aceasta, până ce toată lumea va fi auzit de solie. Trebuie să se întemeze în toate părțile lumii sanatorii, școli, case de editură, și să se trimeată predicatori pentru a duce lucrarea lui Dumnezeu mai departe.“ — Mărturii Vol. VI, pag. 145.

2. **Ce s'a făcut.** Noi am luat asupra-ne această însărcinare divină și am făcut cu toții eforturi puternice în ultimii ani, ca prin marea săptămână misionară să înființăm centre noi,

iar pe cele vechi să le întărim. S'au folosit peste 141 milioane lei pentru 51 case de editură și depozite noi., 18 milioane au fost folosite pentru 23 școli noi. Tot din veniturile săptămânii mari de colportaj au putut fi ajutate 36 sanatorii și infirmerii misionare. Toate aceste instituții creștine sunt răspândite pe întreaga față a pământului, începând din munții Americii de sud, trecând prin insulele răspândite ale mării, prin Australia, printre sutele de milioane de locuitori ai Asiei, formând astfel un lanț întreg de lumini puternice luminând în întunerecul necunoștinței de Dumnezeu.

3. **Ce se așteaptă.** Lucrarea trebuie să meargă mai departe din biruință la biruință. Lucrarea noastră are să îngrijească pentru vestirea Evangheliei, de multe ținuturi păgâne. Pe lista celor cari să se bucure de săptămâna mare misionară din anul acesta sunt: Persia, Nigeria, Coasta de Aur, Colonia Kenya, Pare, etc. Aceste ținuturi au câte un mic început de predicare a Evangheliei și orice ajutor dat este bine apreciat. Cea mai frumoasă lucrare este aceea de a conlucra cu Hristos la salvarea oamenilor din întunerecul superstițiilor păgânești. În timpul când lumea aleargă mai mult spre binele personal, este mai mare nevoie să ne gândim la ajutorarea celor la cari nimeni altul decât Dumnezeu se gândește. Creștinii sunt datori să scoată lumina de sub obroc și să o pună în șefnic, să lumineze. Înființând școli misionare în câmpurile păgâne, chiar fiii acelor neamuri sunt făcuți în stare să ducă Evanghelia mai departe. Înființând spitale și alte instituții similare, durerile și suferințele trupești vor fi alinate de creștini, așa cum făcea Mântuitorul. Scrierile creștine vor lumina mintea neamurilor păgâne.

NOTĂ. Predicatorul, lucrătorii misionari și comitetele comunităților sunt călduros invitați să facă planuri pentru această săptămână misionară având în vedere ținta pe care au ajuns-o în anul trecut, știind că Domnul le va da răsplată. Comenzile de cărți să ajungă la casa de editură până la 15 Martie a. c. deoarece Săptămâna Mare va avea loc dela 1—7 Aprilie a. c. În adunarea de acum se vor aduna comenzile dela membri, și se vor trimete la Editură dacă lucrul acesta nu s'a făcut până acum.

Spicuri din raportul Trimestrului IV, 1927.

In cursul trimestrului IV din anul 1927 au fost 9238 elevi în Școala de Sabat. Cele 296 școli de Sabat au contribuit cu 374.717,25 lei pentru lucrarea misionară externă. 107 elevi ai școlii de Sabat au fost botezați în acest trimestru. Clasele de familie sunt în număr de 319.

La lucrarea misionară au luat parte 4191 membri, cari au finit 34.532 lecturi biblice și au invitat 9.067 persoane la serviciul divin. S'au folosit 20.768 ore pentru serviciul creștin și s'au făcut 4248 tratamente. S'au distribuit 10.512 reviste, 4936 tractate și 806 cărți. Prin campania de toamnă au intrat 389.000 lei pentru misiunea externă, în cursul anului întreg. Tineretul a contribuit cu 11.000 lei pentru misiunea externă.

Conferința Muntenia are la sfârșitul trimestrului IV un număr de 2996 membri, Conferința Moldova 1867, Conferința Transilvania 2110, iar Conferința Banat 963 membri, la un loc, Uniunea are 7944 membri. Impreună cu misionarii colportori, conferințele au lucrători după cum urmează: Muntenia 56; Moldova 31, Transilvania 22 și Banat 25. În total 134 lucrători. Câștigul de membri în cursul trimestrului IV din 1927 este de 170; în tot cursul anului 1927 a fost un câștig net de 766 membri, față de 927 în anul 1926, 882 în 1925 și 815 în anul 1924.

Misionarii colportori au distribuit literatură în valoare de lei 772.892.

Programul adunării „C. M. V.” din luna Februarie 1928.

A DOUA SĂPTĂMÂNĂ

Subiect: **VIEAȚA DE BIRUINȚĂ.**

1. Cântare și rugăciune.
2. Raportul secretarului.
3. Scurtă repetiție din Straja Dimineții.
4. Cântare specială.
5. Cuvântare: „Biruința noastră”.
6. Versuri.
7. Muzică.
8. Scurte experiențe.
9. Încheiere cu cântare și rugăciune.

1. Biblia ne arată calea pe care putem fi biruitori. (1 Cor. 15, 57; Mat. 5, 48; Gal. 2, 20; Ps. 119, 11; 1 Ioan 1, 7; 5, 4; Fil. 4, 8.)

Dacă cineva nu se supune lui Dumnezeu, spune Spiritul Profetic, el ajunge supus al vrăjmașului, care îl întrebuițează așa cum vrea. Este dar necesar să ne încredințăm în mâinile lui Dumnezeu, care prin Duhul Său cel bun și sfânt poate să ne ducă dela biruință la biruință. Cerând prin credință ajutorul lui Dumnezeu, biruința este asigurată.

2. Domnul Hristos a venit ca să ne libereze (Luc. 4, 18; Ioan 8, 36; Rom. 6, 14; 2 Cor. 2, 14). Sunt multe și frumoase făgăduințe în Biblie pentru cei cari biruiesc. Vezi capitolele doi și trei din Apocalips. Trebuie să biruim păcatul, lumea, ispitele din partea vrăjmașului. Pavel spune că „de cine ești biruit acela ești rob”. În „Experiențe și viziuni” se spune că învierea dela fața Domnului nu vine decât dacă cei credincioși au învins ori ce lucru rău, mândria, iubirea de sine, iubirea de lume și ori ce lucru și faptă din lume.

3. Pentru biruință, Hristos trebuie să fie în noi. (1 Cor. 6, 19; Fil. 2, 12, 13; Rom. 8, 1—4). Efectul prezenței lui Hristos în noi face să fim o făptură nouă; toate cele vechi au trecut. Hristos face ca însăși rădăcina păcatului, pofta, să piară dela noi, astfel încât noi suntem morți față de păcat. Prin rugăciune, putem cere dela Dumnezeu să ia dela noi pofta lucrurilor cari știm că sunt rele, și El va face aceasta.

NOTĂ. In ce privește experiențele, acum este timpul nimerit ca tinerii să spună cum le-a ajutat lor Domnul Hristos să biruească păcatele și greutățile. Aceasta va da curaj și învățătură altor tineri, ca să pornească pe calea luptei biruitoare.

A PATRA SĂPTĂMÂNĂ

Subiect: **CARTEA VIE.**

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul secretarului.
3. Din Biblie: Tinerii să cetească, sau să spună verselul lor favorit.
4. Cântare specială.
5. Cuvântare: „Cartea Vie”.
6. Muzică specială.
7. Probe de cunoașterea Bibliei.
8. Încheiere cu cântare și rugăciune.

1. Cum ni s'a dat Biblia. Ebreii sunt cei cari au meritul de a fi fost depozitarii Sfintei Cărți. Stăruința scriitorilor a făcut ca fiecare sinagogă să aibă pe vremuri întreaga Biblie. Vechiul Testament ebraic a fost tradus în grecește, care traducere se cunoaște sub numele de Septuaginta. Acesta a fost folosit de Hristos, de Pavel, și de Apostoli. Din aceasta au fost traduse celelalte. Noul Testament a fost tradus direct din grecește, iar Vechiul, a fost tradus în latinește din Septuaginta care însăși era o traducere. Pela anul 390 d. Hr. savantul Jerome a căutat să traducă Biblia direct din ebrește. După traducerea fiecărei cărți trimetea prietenilor săi exemplare ca să vadă ce era de îndreptat. Cu toate că primele copii s'au pierdut, ceea ce avem acum este chiar cea mai bună traducere din câte pot fi. Manuscriptul care se află la Vatican pare să fie cel mai vechiu exemplar în limba greacă. Se socotește că a fost scris pela 300 d. Hr. Manuscriptul sinaitic al Bibliei a fost descoperit pela 1844 de Dr. Tischendorf. În cele din urmă a venit și manuscriptul alexandrin — o copie în grecește făcută pela 450 d. Hr. — care a fost dăruită pela 1626 regelui Carol I al Angliei.

2. Manuscriptul Sinaitic. Are numele acesta fiindcă a fost găsit de Dr. Tischendorf într'o mână-

năstire dela picioarele muntelui Sinai. Fiind în vizită la acea mânăstire, a văzut într'un coș în mijlocul casei mai multe pergamente. Cu acestea călugării făceau focul. El a cerut voie să cetească ce e în ele și spre marea lui surprindere a găsit că acele foi făceau parte dintr'un vechiu manuscris din Septuaginta. Văzând bucuria lui, conducătorii mânăstirei au înțeles că foile au un preț mare și nu i-au permis să ia decât numai câteva foi. A căutat apoi ca prin influența curții egiptene să poată avea și restul, dar ori ce stăruință a fost în zadar. Conducătorii mânăstirei nu mai voiau să dea nimic din toate aceste lucruri. După cincisprezece ani, împrietenindu-se cu împăratul Rusiei, acesta l-a trimis împreună cu o delegație a lui la mânăstirea amintită, ca să caute a primi și restul de manuscris, dar toate încercările au fost zadarnice. Tocmai când pierduse ori ce speranță, un călugăr i-a spus că el are ceea ce căută. Prin influența împăratului, în cele din urmă s'a putut obține manuscrisul, care acum se află în muzeu, la Leningrad.

2. Cum să cetim Biblia.

1. La rând. În mod sistematic se poate ceti întreaga Biblie, căutând a imprimă părțile însemnate.

2. Luând cărțile Bibliei pe rând, de mai multe ori. Aceasta face să cunoști conținutul cărții, — o bună temelie pentru oricare studiu.

3. Evangheliile cetite cu scopul de a însemna învățăturile lui Hristos, să le însemnezi după subiect, și să extragi din ele învățăturile necesare.

4. Studiarea a diferite subiecte. Luând un anumit subiect il urmărești prin întreaga Biblie.

5. Pentru devoțiune. Luând o anumită parte din Biblie cauți să scoți hrană pentru suflet. Aceasta e metoda din Straja Dimineții.

6. Pentru a pune învățăturile

(Urmare la pag. 48.)

Instructorul

SECȚIUNEA ADULȚI ȘI TINERI.

IX. Darurile spirituale. — 3 Martie, 1928.

„*Înălțimea staturii plinătății lui Hristos*”. Vers. 13. „Nu este de ajuns să predici adevărul; ci trebuie și trăit. Hristos trebuie să rămână continuu în noi, și noi în El, pentru ca astfel să putem face lucrarea lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să aibă o experiență individuală, și să depună eforturi personale spre a câștiga suflete. Dumnezeu cere dela fiecare să-și depună toate eforturile la lucru, și prin continuu efort, să se cultive spre a face această lucrare cât mai bine. El așteaptă ca fiecare să primească harul lui Hristos în inima sa, ca astfel să poată fi o lumină scânteiitoare și strălucitoare în lume”. *Test. Vol. V. pp. 576. 577.*

„Fie ca membrii bisericii să ia aminte, că faptul că numele lor sunt înscrise în registrele comunității nu-i va mântui. Ei trebuie să se dovedească a fi primii de Dumnezeu, conlucrători nedați de rușine. Ei trebuie să rămână în El, neincetât

PLAN

I. DARURILE ȘI DĂRUITORUL.

1. Spiritul a acordat daruri bisericii.
2. Dumnezeu este izvorul și A-tot-înțeleptul împărțitor al darurilor.

II. SCOPUL DARURILOR.

1. Darurile așezate în biserică lui Hristos sunt diferite.
2. Ele sunt date pentru desăvârșirea bisericii.
3. Darurile vor rămâne în biserică până la venirea lui Hristos.
4. Mărturia lui Hristos, spiritul profetiei, a fost stabilită în biserică ca un dar pregătitor.
5. Darurile sunt o pavază contra apostaziei.
6. Cu Hristos ca Culumă a lor, darurile lui Dumnezeu au de scop să desvolte o biserică desăvârșită.

dând pe față credință în El. În felul acesta ei vor crește până la înălțimea staturii de bărbați și femei în Hristos, creștini sănătoși, voioși, și recunoscători, puși de Dumnezeu într-o lumină din ce în ce mai limpede”. *Test. Vol. IX. pp. 47. 48.*

„*Bine încheșat și strâns legat*”. Vers. 16. „Desvoltându-se puternic în El, corpul ia dela El putere de viață. Nu însă în sensul simplu individual, ci ca organizație, fiecare parte fiind prinsă și legată de o alta. În biserică sunt copilași în Hristos, deasemenea și tineri cum și bătrâni; unii au mintea iscusită, alții tari în credință, alții cu o iubire fierbinte, alții excelează în virtuți ascunse, alții în lucrări pline de virtute; însă într-o biserică bine încheșată acestea vor fi una, înțelegând să lucreze unul pentru altul, fără să disprețuească darurile pe cari le are un altul”. *The Pulpit Commentary, Ephesians, p. 150.*

X. Vieța noastră zilnic. — 10 Martie, 1928.

„*Voi n'ați învățat așa pe Hristos*”. Vers. 20. „Cu toți știm că, în ceea ce privește sfera cea mare a religiei și a adevărului creștin, nu este luat numai ceea ce a spus Hristos, ci mai mult decât atât, ce a făcut și ce a fost El, a format felul Său de a descoperi caracterul Tatălui. Pe cât sunt de prețioase cuvintele cari cădeau depe buzele Sale, ca fiind spirit și viață, viața Sa însăș este cu mult mai valoroasă decât toate învățăturile; și deaceia noi vedem pe Tatăl numai atunci când îl învățăm pe El (Isus), iar nu dela El... Gradul cel mai înalt al desăvârșirii morale, idealul cel mai sublim al omenirii, este în Hristos, și adevărata cale care ar trebui urmată de un individ în parte sau de o națiune, este de studiu pe Hristos”. *„Expositions of Holy Scripture”, Ephesians, Maclaren, p. 226.*

„*Mânați-vă și nu păcătuiți*”. Vers. 23. „Această poruncă arată că este un lucru ușor să păcătuiți în mânia, dar că este greu să fii mâniat și totuși să nu păcătuești. Cărarea datoriei aduce un sprijin tare aceluia cari merg pe ea; însă e strămtă, și la orice pas sunt curse primejdioase. Deci, mânia, nu este un lucru care să fie săvârșit în pripă și în chip ușuratic, chiar când ea se îndreaptă contra unui lucru care este rău. Dacă ea vine adesea și foarte ușor, tre-

PLAN

I. AVERTIZARE FAȚĂ DE CALEA NEAMURILOR.

1. Calea neamurilor este orbire, instrăinare dela Dumnezeu, și răutate.
2. Calea lor duce la orice necurătenie și păcat.

II. UMBLÂND ÎN LUMINĂ.

1. Pentru a cunoaște pe Hristos este de neapărată nevoie să părăsim căile lumii.
2. Dumnezeu primește pe omul înnoit în dreptate și sfințenie.
3. În fața Sa este părăsită minciuna, mânia furtul.
4. Răvna noastră va fi de a aduce roade spre binecuvântarea altora.

III. DOVADA HARULUI.

1. Limba va aduce har și binecuvântare.
2. Noi nu vom mai intristă Spiritul Sfânt prin păcatele noastre.
3. Spiritul bunătății și al iertării va stăpâni legăturile noastre reciproce.

buie să luăm seama la primejdia care este ascunsă în ea. Mai pe sus de toate ia seama, ca răvna pentru dreptate să nu te afunde în ură față de aproapele”. *The Pulpit Commentary, Ephesians, p. 170.*

„*Iertați-vă unul pe altul*”. Nu dați vreo pricină de descurajare pentru cel greșit. Nu lăsați ca o asprime fariseică să rănească pe fratele vostru. Luați bine seama ca spiritul și inima voastră să nu vă fie stăpânite de sentimente crude. Ca în tonul vocii voastre să nu se întrezărească câtuș de puțin batjocura. Dacă spuneți ceva despre voi înșivă, dacă luați o atitudine indiferentă, sau dacă vă arătați bănuelă sau neîncredere, ați putea aduce ruina unui suflet. El are nevoie de o inimă plină de iubire ca și a Fratelui mai mare, spre a-i mișca inima omenească. Faceți-l să simtă o caldă strângere de mână iubitoare, și să audă șoptindu-i-se: să ne rugăm...

Noi nu suntem iertați fiindcă iertăm, ci în felul în care iertăm. Temelia oricărei iertări se găsește în iubirea nemeritată a lui Dumnezeu; însă prin atitudinea față de alții, noi arătăm dacă ne-am însușit iubirea Sa. De aceea Hristos zice: „Cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurati, vi se va măsură”. *Pildele, p. 250, 251.*

„Să nu vă înfățișați dar de loc cu ei”. Vers. 7. „Este o dezonorare a lui Dumnezeu, o înșelare a altora, o pagubă a noastră, să umblăm în căile celor nelegiuți... „Oricine rostește numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!” (2 Tim. 2, 19.) Către ei se îndreaptă neîncetat acest strigăt: „leșiți din mijloc lor, și depărtați-vă de ei”. (2 Cor. 6, 17.) În biserică nu poate fi un loc comun de locuit și pentru Hristos și pentru Belial. Aceasta nu vrea să spună să ne separăm de lume; căci Isus, care Se deosebise de păcătoși, eră totdeauna în societate, pentru ca astfel să poată câștiga pe păcătoși la Dumnezeu. Umblarea noastră trebuie să fie pe cât de deosebită pe atât și de înțeleaptă, spre a nu lua parte la plăgile ce vor veni peste o lume condamnată”. „The Pulpit Commentary”, Ephesians, p. 219.

Voi sunteți „lumină în Domnul”. Vers. 8. „Unirea cu El înseamnă lumină, întocmai după cum un fir de cărbune va da lumină atâta timp cât este în contact cu forța electrică, și reintră în întunec de îndată ce acest contact este întrerupt. A fi în Hristos înseamnă a fi un fiu al luminii, și a trăi în Hristos înseamnă a fi în El....

„Dacă lumina va fi în voi, în mod natural ea va produce flori sub formele cele mai variate și mai frumoase. Prețutindeni germele vital nu lucrează decât sub influența luminii. Fără soare, nu sunt nici flori; întunecul produce cel mult niște mlădițe subțiri, ofilite, palide,

„Noi suntem mădulare ale trupului Lui”. Vers. 30. „Vieța noastră trebuie să fie legată de vieța lui Hristos. De aci înainte credinciosul trebuie să cugete, că el s'a consacrat Tatălui, Fiului și Sfântului Spirit. Toate cele ale lumii trebuie să le socotească mai pe jos decât aceste noi legături... Va trăi pentru Domnul, li va consacra toate puterile pe cari le-a primit, și nu va uita niciodată, că poartă semnătura lui Dumnezeu, că este un supus al împărăției lui Hristos, un părtaș al firii dumnezeiești. Va predă lui Dumnezeu tot ce are și tot ce este, întrebându-l toate darurile Sale pentru gloria numelui Său”.... „Mărturii”, p. 189.

„Nu întârtați la mânie pe copiii voștri”. Efes. 6, 4. „Părinții nu au dreptul să se poarte cu copiii după bunul lor plac. Ei sunt răspunzători înaintea Aceluia care le-a dat în grijă acești copii ai lor, fiind datori să lucreze în felul Său. Părinții au dreptul să ceară unele lucruri dela copii lor; însă acest drept este și el mărginit. Să îngrămădești poruncă peste poruncă, restricție după restricție, nu înseamnă a ajunge la un rezultat bun. Când cerințele întrec posibilitățile de îndeplinire, atunci devin

PLAN

I. DOVADA PRIMIRII ÎN HRISTOS.

1. Cerința de a umbla în iubire, după cum Hristos ne-a iubit.
2. Ferirea de tot ce este rău.
3. Manifestând în vieța noastră bunătațea, dreptatea și adevărul.

III. LEGĂTURA ÎNTRE ÎNTUNECUL ȘI LUMINĂ.

1. Între ele nu poate exista comuniune.
2. Chiar vorbirea de rău imbolnăvește sufletul.
3. Fiindcă vremurile sunt rele, noi trebuie să răscumpărăm vremea.

III. REZULTATUL PLINĂȚĂII SUFLETULUI.

1. Slăvind pe Dumnezeu, repetând cuvintele sfinte din Biblie, și aducând mulțumiri, vom primi Spiritul în abundență.
2. Unirea și supunerea unul față de altul întovărășește Spiritul.

și fără vieță. Lăsați să pătrundă lumina, și paliditatea va dispărea fiind înlocuită cu vigoare și dezvoltare. Cu cât mai mult deci lumina va fi în condiția rodniciei, din moment ce însăși lumina este factorul principal datorită căruia se dezvoltă

orice fruct”. „Exposition of Holy Scriptures”, Ephesians, Maclaren, pp. 277. 279.

„Înțelegeți care este voia Domnului”. Vers. 17. „Îngerii cerului nu tind spre o cunoștință mai adâncă decât numai a cunoaște voia lui Dumnezeu; și a împlini voia Lui este cel mai înalt serviciu în vederea căruia își depun toate străduințele”. „Cugetări depe muntele Fericirilor”, p. 161.

„Când voința omului conlucrează cu voința lui Dumnezeu, ea devine atotputernică. Orice poruncește El, poate fi îndeplinit în puterea Sa. Toate cerințele Sale sunt posibile de împlinit”. „Pildele”, p. 333.

„Singura noastră speranță, dacă voim să biruim, este să unim voința noastră cu voința lui Dumnezeu, și să lucrăm în cooperare cu El oră cu oră, și zi cu zi. Nu putem ca în același timp să ne menținem și eul nostru, și să intrăm și în împărăția lui Dumnezeu. Dacă țintim spre sfîntenie, trebuie să știm că nu va putea fi ajunsă decât printr'o renunțare de sine, și o primire a lui Hristos în sufletul nostru. Mândria și îndreptățirea personală trebuiesc răstignite. Suntem gata să plătim prețul ce ni se cere? Suntem dispuși să aducem voința noastră în deplină conformitate cu voința lui Dumnezeu? Până când nu vom fi gata să facem lucrul acesta, harul transformator nu poate să se manifesteze asupra noastră”. „Cugetări depe muntele Fericirilor”, pp. 205. 206.

PLAN

II. LEGĂTURILE ÎNTRE SOȚ ȘI SOȚIE

1. După cum Hristos este capul bisericii, tot astfel și bărbatul este capul familiei.
2. Hristos a iubit biserica; tot astfel trebuie și soții să-și iubească soțiile.
3. Hristos dorește ca biserica să devină desăvârșită, sfântă și fără pată.
4. Soțul și soția trebuie să-și dorească unul altuia o asemenea desăvârșire.
5. Iubirea soției și a soțului unul față de celalt trebuie să se manifeste.

II. COPII ȘI SERVITORI.

1. Copiii datoresc ascultare față de părinți.
2. Părinții trebuie să învețe a-și călăuzi copiii după cuvântul lui Dumnezeu.
3. Ascultarea și credințioșia sunt recomandate servitorilor.
4. Stăpânii creștini trebuie să se poarte cu servii lor după cum Hristos se poartă cu ei.

niște șicane. Copiii pierd atunci deprinderea de a asculta, și datorită constrângerii sunt întăritați spre rău... Lucrul acesta trebuie evitat, căci pasiunea aduce după sine pasiune; un tată mănios va forma un copil mănios”. „The Pulpit Commentary”, Ephesians, p. 276, 277.

„Ca să înfățișeze înaintea Lui a-cestă biserică, slăvită”. Vers. 27. Hristos S'a îngrijit de toate, ca să facă Biserica Sa a forma un corp transformat, luminat de Lumina lumii, și având mărirea lui Emanuel. Tinta Lui eră ca fiecare creștin să fie înconjurat de o atmosferă de lumină și pace. El dorește ca să descoperim fericirea Sa în vieța noastră”. „Profeți și Regi”, p. 720.

„Cine își iubește neabasta, se iubește pe sine însuș”. Vers. 28. Fiecare să fie dispus mai curând să dea iubire decât să pretindă. Cultivați ce aveți bun în voi, și fiți grabnici a recunoaște calitățile cele bune din celalt. Cunoștința că ești apreciat constituie o mulțumire și un stimulent minunat. Simpatia și respectul dau curaj în luptă spre desăvârșire, și însăși iubirea crește când este stimulată în atingerea unui ideal pe zi ce trece mai nobil”. „Pe urmele Mare-lui Medic”, p. 361.

Rugăciunea continuu. „Acî se găsește o parte din armura creștinului care nu are nimic corespunzător în panoplia soldatului roman. Rugăciunea nu are nici o formă vizibilă. Suntem învățați că, chiar când o armă spirituală este îndreptată spre un vrăjmaș spiritual, totul este zadarnic fără a fi cerut sprijinul lui Dumnezeu. Iacob, întrezărind atacul pe care Esau avea să i-l dea, și terminând cu aranjarea familiei și a turmelor sale, mai rămăsese să implinească partea cea mai importantă din această pregătire—un alt războiu trebuia să ducă, având de luptat cu îngerul spre a primi binecuvântarea. Tot astfel și în lupta creștină, chiar când coapsele sunt încinse cu adevărul, inima apărută de platoșa neprihănirii, picioarele încălțate cu pace, capul încoronat cu coiful mântuirii, corpul acoperit de scutul credinței, și când mâinile mănuiu sabia Spiritului, mai este încă o altă datorie care în nici

PLAN

- I. INARMAT PENTRU LUPTĂ.
 1. Pentru a ne împotrivi vrăjmașului avem nevoie de toată armătura lui Hristos.
 2. Dușmanii creștinului sunt puterile întunecului, acelea ce sunt conduse de prințul puterii văzduhului.
 3. Adevărul, dreptatea, credința, mântuirea în Hristos, o adâncă cunoaștere a cuvântului, pacea în inimă și viață, alcătuiesc armătura de apărare în războiul nostru.
 4. Rugăciunea este un factor esențial în pregătirea pentru luptă.
- II. NEVOIA ȘI APELUL PERSONAL AL LUI PAVEL.
 1. Pavel solicită rugăciunile fraților din Efes.
 2. Interesul său pentru ei a fost atât de mare încât a trimis pe Tihic.

un caz nu poate fi dată la o parte — rugăciunea”. „*The Pulpit Commentary*”, *Ephesians*, pp. 282, 285.

„*Sunt sol în lanțuri*” Vers. 20. „Apostolul nu-și uită niciodată însemnătatea slujbei sale. El știa că este reprezentantul unui Rege mare, deși este zăvorât într-o închisoare. Predicatorii sunt ambasadorii lui Hristos. „Noi dar, suntem trimiși imputerniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar indemnă prin noi, vă rugăm fierbinte, în numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Cor. 5, 20.) Ambasadorii sau trimișii imputerniciți ai suveranilor pământești vin cu pompă și măreție. Persoanele lor sunt sfinte și inviolabile; a le atinge înseamnă a declara războiu. Însă acest imputernicit al lui Hristos se găsește în închisoare și îndurerat. Brav ambasador în lanțuri! El este demn de rugăciunile sfinților”. *Idem* p. 270.

I. Ungerea lui David. — 7 Aprilie, 1928.

„*Domnul se uită la inimă*”. Vers. 7. În timp ce oamenii judecă de cele mai multe ori după înfățișarea exterioară, Domnul privește către inimă, „la inima omenească plină de conflictele simțimintelor de bucurie și de durere, la inima rătăcită și schimbătoare, locașul atâtor necurățenii și atâtor amăgiri. El cunoaște motivele, intențiile și planurile ei. Veniți la El cu inimile voastre așa pătate cum sunt. Ca și Psalmistul, deschideți înaintea ochiului a toate văzător cămăra inimii voastre. Și ziceți: „Cercetează-mă, Doamne, și cunoaște inima mea; cercetează-mă, și cunoaște cugetele mele: și vezi, de este cale rea în mine, și du-mă în calea cea eternă”. „*Calea către Hristos*”, p. 43.

„*A mai rămas cel mai tânăr*”. Vers. 11. David eră atât de tânăr încât tatăl nici nu se gândia că prezența lui ar fi de vreo însemnătate în chestiunile importante ale familiei. El nu eră decât un tânăr păstor, însă în David, după toți, eră speranța familiei. David eră tânăr, cu o inimă nepătată, și având posibilități de desvoltare... Nici tatăl și nici frații săi nu visau barem despre minunatele calități ascunse în acest păstor. Cât de mulți și dintre noi nu sunt tot atât de orbi astăzi! Lângă ușa noastră se găsește un băiețel, însă tânăr și de rînd, și atunci când ne gândim să

căștigăm pe oameni pentru Hristos, trecem foarte ușor pe lângă el. În acelaș atelier cu noi lucrează cineva, însă este tânăr și de puțină importanță, și ne închipuim că nu ar fi un lucru cine știi ce grozav de însemnat să întoarcem pașii aceștia tineri și neprețuiți, spre cer. Însă nimeni nu poate spune ce va ajunge acel tânăr, dacă Spiritul lui Dumnezeu vine în el”. „*David and his Friends*”, *Louis Albert Banks*, p. 17.

Cele două cărți ale lui Dumnezeu. În anii săi de tinerete, David, pe când păzia turmele tatălui său, se devotase studiului celor două cărți ale lui Dumnezeu, natura și Scriptura; și se adâncise atât de mult în spiritul acestora... încât eră în stare într'un spirit de critică evlavioasă să le compare, slăvind măreția Autorului așa după cum se prezintă în amândouă. Cât de neprețuiți sunt acei cari în loc să accepte aceste două volume sfinte, și să fie cuprinși de farmec văzând aceeaș mână dumnezească în fiecare, își consumă întreaga vlagă străduindu-se a găsi deosebiri și contradicții... Cel mai înțelept este acela care cetește cartea lumii și cartea Cuvântului, ca fiind două volume ale aceeași lucrări, și simte față de ele că „Tatăl Meu le-a scris pe amândouă”. „*The Treasury of David*”, Vol. I. p. 304.

PLAN

- I. SAUL ESTE INDEPARTAT DE A MAI FI REGE ÎN IZRAIL.
 1. Situația regală a lui Saul prezentată poporului.
 2. Din pricina înălțării de sine și mândriei, Saul nu a ascultat de Dumnezeu, și nu a ținut seamă de lepădarea sa.
- II. SAMUEL ESTE TRIMES SPRE A UNGE UN URMAȘ.
 1. Dumnezeu sfătuește pe Samuel și îl îndrumă cum să lucreze.
 2. Lui Samuel i se spune că alegerea omenească nu este și a lui Dumnezeu.
 3. Alegerea cade asupra tânărului David care păștea oile.
- III. PERSONALITATEA LUI DAVID CA TÂNAR.
 1. Învățat să fie curajos și independent
 2. Dumnezeu confirmă ungerea prin trimeterea Spiritului Său cel Sfânt.
 3. David se reîntoarce la turmele sale.
 4. Atât din natură cât și dela Dumnezeu, el a învățat lecții cari l-au pregătit pentru viitoarea lucrare.

IX — Lupta regilor ; făgăduința lui Dumnezeu către Abram.

3 Martie.

Clasele secundară și primară.

„Făcuseră legătură de pace cu Abram”. Dr. Adam Clarke spune: „Se pare că se făcuse un fel de convenție între Abram și cei trei frați, Mamre, Eșcol, și Aner, care se poate că erau toți cărmuitorii din vecinătatea locuinții lui Abram; toți prinți neînsemnați, asemenea celor nouă regi amintiți mai înainte”.

„Impărțindu-se în două noaptea contra lor”. „Se cerea în același timp și curaj dar și abilitate mare din partea lui Abram pentru a conduce oștile acestor patru regi, având un număr atât de redus de trupe, dar în această ocazie i s'a pus la lucru atât îndemnarea cât și curajul. Iubirea lui pentru Lot se arată a fi fost motivul de căpetenie; din toată inima își puneă în rizic viața pentru acest nepot care nu de mult își alesese cea mai bună parte de pământ, și lăsase ca unchiul său să trăească cum va putea, într'un loc pe care el nu-l prețuia. Inșă o însușire a unei inimi pe cât de mare și de miloasă este nu numai de a ierta, inșă a uita ofensa; și a fi gata la orice moment să răsplătești răul prin bine”.

Ibid.
„In societatea rea. Dacă Lot nu și-ar fi întins corturile către Sodoma, ar fi scăpat de toate neajunsurile ce au venit asupra sa. Acele lucruri pentru cari își riscase sufletul, erau fără putere de a-l ajuta. Adesea, Dumnezeu îngăduie ca să vină asupra noastră nenorocire, pentru ca în felul acesta să depindem de El iar nu de lucrurile lumii. Vezi Prov. 24, 1; 4, 14; 22, 24, 25.

Fântâni de smoală. Fântâni de smoală erau locurile, în cari izvorau din pământ asfalt și bitum; acestea fiind abundente în acel ținut”. Clarke.

„Eu sunt scutul tău”. (Arătați un scut sau o ilustrație despre el, și explicați cum este folosit). Făgăduința pe pe care Domnul o făcuse lui Abram eră: „Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare”. Abram eră întărit, fiindcă știă că dacă Dumnezeu este între el și primejdie, nimic rău nu i se poate întâmpla.

Fiecare creștin poate cere aceeași făgăduință. (Vezi Ps. 91, 1—4.) (Indemnați pe copii să învețe psalmul nouăzeci și unul. El va fi o mare mângâiere și binecuvântare pentru ei în zilele cari vin.)

(Arătați un tablou despre Noul Ierusalim, spre care au privit cu dor toți copiii lui Dumnezeu din toate veacurile). Trăim în zilele când timpul de implinire este aproape. Când va veni Isus, copiii lui Dumnezeu din toate veacurile, vor intra împreună cu Abram în moștenirea făgăduită.

Invățăturile practice. — Abram nu nutriă sentimente rele și urite față de Lot din pricină că fusese atât de nerecunoscător față de tot ce Abram făcuse pentru el.

Vieța lui Lot este amintită ca o avertizare contra spiritului lumesc.

Când va veni Isus, copiii Lui Dumnezeu din toate veacurile, vor intra împreună cu Abram în moștenirea făgăduită.

Domnul spune fiecăruia dintre noi: „Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare”.

Lucru de repartizat.

Lecciónnea viitoare: Gen. 17, 1—8; 18. *De studiat și lucrat:*

Găsiți un text în Biblie care să ne spună că înainte de a doua venire a lui Isus lumea va fi într'o stare asemănătoare timpului Sodomei și Gomorei.

Găsiți un text care ne îndeamnă să fim atenți în purtarea cu cei necunoscuți. Copiați versetul de memorizat.

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnețel. Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. In locul repetiției obișnuită poate fi spusă următoarea povestire:

„Gabriela eră o fetiță mititică. Ați fi putut-o numi un copilăș, căci nu avea încă trei ani; inșă mama ei gândia că este destul de mare să facă ce ii spune, și veți auzi cum a învățat ea prima lecție de ascultare.

„In apropierea casei unde locuia Gabriela, se găsiă un mare izvor de apă limpede și rece. Se părea că acest izvor fierbe, așa ieșia apa din el. O piatră foarte mare eră așezată în mijlocul izvorului, și o scândură tare eră pusă cu un capăt pe piatră iar cu celalt pe pământ. Lucrul acesta fusese făcut pentrucă toată apa ce se întrebunța în casă eră luată din acest izvor adânc și rece.

„Gabrielei ii plăcea foarte mult să meargă cu mama ei să aducă apă, și ea privia cu atenție la locul unde clocotia apa când ieșia din pământ. Odată inșă a voit să se ducă singură la izvor, inșă mamei i-a fost frică să nu cadă în adâncul apei și să se inneece. Ea ii spuse Gabrielei să nu se apropie de izvor, inșă fetița nu a ascultat.

„Intr'o zi, mama, privind pe fereastră, își văzu fetița îndreptându-se spre izvor. Ce credeți că a făcut? A urmărit pe fetița până s'a apropiat de capătul scândurii din mijlocul izvorului, și atunci, mai înainte de a ști Gabriela că eră lângă ea, a scufundat-o cu totul în apa cea adâncă și rece.

„Să fi văzut cât de înspăimântată și cum plângea fetița când mamă a adus-o acasă. Indată toate hainele ei ude au fost înlocuite cu altele uscate, și pe când o îmbrăcă, i-a spus că dacă nu ar

fi fost lângă ea, poate chiar s'ar fi înecat, și cât de tristă ar fi fost mama atunci.

„De atunci Gabriela nu s'a mai dus singură la izvor. Lecția de ascultare o învățase foarte bine. Ea a înțeles, că eră cu mult mai bine să facă ce o învață mama.” — „Stories Mother Told”. pp. 108, 109.

Ilustrarea lecțiunii prezente. — Măsuța de nisip cum a fost aranjată săptămâna trecută, poate fi repetată, inșă puneți pe Lot în Sodoma, și așezați turmele lui pe câmpul din jurul cetății, pascând. Infrumusețați scena cu palmieri și flori, căci fără îndoială casa lor eră un loc atrăgător.

Arătați un măr sau altă fructă având o parte stricată, și explicați cum un mic început de stricare, strică toț fructul. Tot astfel, când alegem să trăim la un loc cu cei răi, sau îngăduim păcatul în inima noastră, viața nu se strică.

Dacă aveți, puteți arată o ilustrație cu Abram privind la stele.

Povestirea introductivă. — Mimi și Dorel trăiau împreună cu tatăl și mama lor la o mare moșie. Acolo eră o livadă cu tot felul de pomi fructiferi, — cireși, meri, peri, pruni, etc. Inșă eră un măr mai mare și mai frumos decât ceilalți. Merile erau frumoase, și atât de gustoase încât lui Mimi și Dorel le plăcea să se ducă în livadă și să mănânce cât mai multe. Dorel eră mai mare decât Mimi, astfel încât el se suia în pom și alegă pentru sine merele cele mai frumoase și mai mari. Acele cari nu erau atât de coapte sau de gustoase ca celelalte, le aruncă jos lui Mimi. Odată, când Dorel nu eră pe acolo, Mimi a invitat pe tovarășii ei de joc să meargă în livadă cu ea și să ia câteva mere. Ei au luat un băț mare și au scuturat câteva mere frumoase și mari. Dorel i-a văzut. El a alergat cât a putut, și s'a încercat să le smulgă merele spre a le lua el. Eră mâniaș și spunea cuvinte pline de supărare. Pe acei cari fac ca Dorel noi îi numim egoiști. — Urmăți cu lecțiunea dela pag. 31.

Invățăturile spirituale. — Domnul nu dorește ca să ne întovărășim cu acei cari ne îndeamnă la rele,

Dumnezeu își ține totdeauna făgăduințele.

X — Vizitatorii lui Abram.

10 Martie.

Clasele secundară și primară.

„Eu sunt Dumnezeu Cel Atotputernic”. In timpul despre care se ocupă această lecțiune, Abram trăise în Hebron, în țara Canaan, aproape douăzeci și cinci de ani. O făgăduință care rămăsese neimplinită, și pe care Abram nu o putea înțelege, eră că el trebuia să aibă un fiu. Totuș „El nu s'a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință,

ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu". Rom. 4, 20.

Dumnezeul lui Abram este și Dumnezeu nostru, și El ne îndeamnă să ne încredem în El tot atât de deplin ca și Abram. El ne cere să fim desăvârșiți, și anume prin aceea de a avea pe Isus în inima noastră, și fiind înrădăcinați și întemeiați în iubire. Prin propriile noastre forțe nu putem atinge ținta desăvârșirii. Însă Domnul ne dă făgăduința din Isaia 41, 10. Fiecarui tânăr sau tânără El spune: „Fiule (fiică), dă-Mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele". Prov. 23, 26.

Ospitalitatea orientală. „În aceste timpuri vechi, nu se folosea încălțăminte ca a noastră; și piciorul era apărat numai de sandale, cari erau strânse de picior prin curele. Deci era o mare răcorire ca după o călătorie de o zi printr-un ținut atât de călduros, să bați picioarele în apă; și acesta este primul lucru la care s'a gândit Abram". *Clarke.*

Raportul spune că atunci când Abram a văzut pe cei trei bărbați venind, „a alergat în întâmpinarea lor, și s'a plecat la pământ. El s'a îngrijit de apă pentru picioare, și de odihnă pentru corpurile lor obosite, ducându-i la umbră. El spuse soției sale să pregătească imediat frământătura pentru masă. Abram alergă să aleagă cel mai frumos vițel, nevoind să poruncească altuia să facă lucrul acesta. El însuși servi pe vizitatorii săi, și stătu ca un serv lângă ei, sub pom, în timp ce mâncau. Creștinii nu mai au cu ce să se laude — și în același timp pot culege o învățătură, când iau seama la purtarea acestui sfânt din vechime, cu cei trei vizitatori cari au venit la cortul lui. Credința pe care o avea față de Dumnezeu avea o frumoasă înfățișare și față de oameni. Nimic nu era în el care să fie aspru și protivnic, ci dimpotrivă era peste măsură de iubitor, și plin cu acel lapte al bunătații omenești.

„Nu se poate întâmpla adesea ca Hristos să vină la noi sub forma unui necunoscut? Însă noi suntem prea ocupați, prea obosiți, sau ne temem prea mult de a nu face vreo greșeală; și de aceea, fie că-L refuzăm cu totul sau ne purtăm cu El atât de aspru încât El trece pe lângă noi fără a-L observa, spre a duce astfel altoră binecuvântarea pe care El ar fi dorit să o lase nouă, dacă am fi dovedit că suntem demni de ea". *F. B. Meyer.*

Învățătură practice. — Domnul a spus lui Abram: „Umblă înaintea Mea, și fii fără prihană". Aceasta este dorința Domnului. Dorința Lui pentru noi să fie răvna și dorința noastră personală. Apostolul Pavel spune: „Eu nu mă socotesc încă pe mine însumi a fi dobândit; dar..... alerg la semn". Neîncetat să răvnim spre acest semn, spre această țintă.

Abram s'a rugat călduros ca Sodoma să fie crutată dacă în caz s'ar mai găsi în ea câțiva drepti. Dela el putem învăța mila și iubirea față de acei cari erau pierduți în păcat, rugându-se pentru ei spre a fi salvați. Rugăciunea sa era in-

suflețită de faptul că simțea povara pentru sufletele pierdute. Nu ar trebui să ne rugăm numai pentru noi înșine, ci și pentru alții.

Lucru de repartizat.

Leccióna villoara: Gen. 19, 1—29.
De studiat și lucrat:

Descriți cetatea Sodoma cu fertilitatea și frumusețea ei.

Găsiți un text care să arate că exact înainte de a doua venire a lui Isus, răutatea lumii va fi asemenea ca în zilele lui Lot.

Găsiți un text care să arate că oamenii vor batjocori pe aceia cari predică a doua venire a lui Isus.

Copiați versetul de memorizat.

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Luați timp spre a face repetiția versetelor de memorizat până în ziua lecțiunii.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Pentru ilustrarea acestei lecțiuni poate fi folosită măsuta cu nisip. Udați nisipul, și faceți două sau trei ridicături în partea stângă a măsutei cu nisip, așezând câțiva arbori. În apropiere de acest loc așezați cortul lui Abram. Reprezentați marii ștejeri de lângă cortul lui. Arătați întâi pe vizitatori înaintând spre pomi, apoi aduceți-i sub pomi. Abram să fie la ușa cortului.

În partea dreaptă a văii construiți Sodoma.

Povestirea introductivă. Vă vin acasă câteodată vizitatori, Marcel? Da, desigur. Imi inchipui că și voi sunteți tot atât de veseli ca vin. Ei poate aduc și pe copilașii lor spre a vă juca cu ei, și atunci petreceți foarte frumos. Elena spune că mama-mare a ei a vizitat-o, și ultima dată când a venit i-a adus o frumoasă carte cu povestiri plină cu ilustrații colorate. Nu este așa că ne place să vină la noi acei pe cari îi iubim? Câteodată și în școala de Sabat ne vizitează unele persoane. Totdeauna ne place să vină să ne vadă ce școală de Sabat avem noi. Dar mai frumos decât tot, este să știm că Isus și îngerii sunt aci, deși noi nu-i putem vedea. Urmați cu lecțiunea dele pag. 46.

Învățătură spirituale. Să ne purtăm frumos față de străini.

Câteodată suntem vizitați chiar de îngerii, deși nu-i cunoaștem.

XI—Scoaterea lui Lot din Sodoma.

17 Martie.

Clasele primară și secundară.

„Lot s'a plecat". Lot nu a făcut lucrul acesta dintr'un sentiment de respect religios, fiindcă el nu știa că acești oaspeți sunt soli cerești, însă s'a purtat

astfel datorită obiceiului vechi civilizației. Lot își făcuse ca un obicei al vieții sale să fie ospitalier și bucuros față de străini. Aceasta era o parte a religiei sale. Dacă nu ar fi cultivat acest spirit de noblețe față de străini, putea să piară împreună cu ceilalți din Sodoma. „De câte ori un stăpân de casă, închizându-și ușa față de străini, nu a alungat pe solii lui Dumnezeu, cari i-ar fi adus binecuvântare, speranță și pace". *„Patriarh și Profet", p. 158.*

„Rămâneți peste noaptea". „Scapă-ți viața". Cu privire la aceste două propozițiuni scurte, Dr. Daniel March spune: „Cuvintele omului și cuvintele îngerilor. Omul, un model de noblețe și ospitalitate; îngerii, soli ai îndurării cât și ai răsunării. Omul vorbește despre casă, cămin, cină și odihnă; îngerii vorbesc despre oprirea mâinii și grăbirea distrugerii. Omul stăruie să se bucure de o noapte liniștită într'un climat plăcut, făgăduindu-le a doua zi un timp frumos; îngerii vor să grăbească o scăpare din scena plină de vrajă și farmec, cu sacrificiul tuturor averilor pământești. Omul vorbește doar din sentimentul și din impresia vie pe care i-o face lucrurile ce îi trec pe dinaintea ochilor; îngerii vorbesc despre realitate, — și înnoia aspectului liniștit al asfințitului, ei văd apriga furtună din dimineața următoare". *„Bible Nicht Scenes", p. 13.*

El a pierdut totul. Lot a pășit în Sodoma cu așuție, având o familie fericită, însă a ieșit ca un sărman pribeag. Nu numai că și-a pierdut averile în întregime, boi și turme de oi, arginți și aur, însă mai rău decât atât, și-a pierdut soția și pe alți iubiți ai lui. Influența exemplului său de ezitare a făcut ca soția lui să privească înapoi spre bogățiile pe cari le părăsise în cetatea condamnată pieirii. Cât de adevărat este că „în ziua mâniei, bogăția nu slujește la nimic; dar neprihănirea izbăvește dela moarte". Prov. 11, 4.

Este ușor a strânge. Mulți din zilele noastre nu sunt atât de streini față de experiența lui Lot. Și ei, deasemenea, îngăduie ca bogățiile, cinstea, și plăcerile acestei lumi să-i îndepărteze dela servirea lui Dumnezeu. Odată, plăcerea lor de căpetenie era să cinstească și să servească pe Dumnezeu, însă prin prima îngăduință a unui obicei rău, și apoi a altuia, ei au ajuns atât de pasionați de plăcerile lumii încât credința le scade, și pierd din față pe Dumnezeu și puterea Lui de a mântui din păcat.

Este îngrozitor să calci greșit când te afli în vârful unei scări. Este tot atât de primejdios să pornești greșit atunci când începi să-ți croiești drumul în viață. Satan împreună cu îngerii săi își fac datoria indoit în depunerea sfortărilor spre a face pe tineri și tinere, cât și pe bătrâni, să creadă că nu este nici o primejdie îngăduind acum una și apoi altă plăcere, sau asociindu-te ocazional cu acei a căror influență îndepărtează de calea curățeniei și adevărului. El îi amăgește incontinuu spunându-le că mai

este destul timp pentru ei spre a se schimba și a deveni creștini. Însă Domnul spune: „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. 2 Cor. 6, 2. Timpul de încercare, se va încheia curând, și ingerul îndurării este aproape gata să-și întindă aripile spre a-și lua sborul, și a nu se mai întoarce niciodată. Singura cale sigură este de a trăi în fiecare zi ca și cum aceea ar fi ultima zi a noastră. Ce am zice dacă timpul cercetării noastre s'ar termina în vreo seară când suntem în toial petrecerii, sau în timp ce mintea ne este ocupată cu ultimul roman? Dorim noi ca în timp ce facem aceste lucruri să fim surprinși că numele ne este strigat la judecată? Vrem să hotărîm acum felul cum ne vom petrece ultima noapte?

Învățătură practice. În contactul cu alții trebuie să cultivăm politețea și lepdarea de sine. Micile atenții, neînsemnatele și simplele fapte nobile sunt însemnate cu multă minuțiozitate în con-dica cerească.

Domnul îndeamnă stăruitor pe popo-rul Său de acum ca și în zilele lui Lot, să se deosebească de răutatea lumii. „Ca și în zilele lui Noe și Lot, trebuie să existe o mare separare de păcat și păcătoși. Nu trebuie făcut nici un com-promis între Dumnezeu și lume, și nici o întoarcere înapoi spre a-ți salva bo-gățiile pământesti”. „Patriarhi”, p. 167.

Lot s'a încercat să-și scape copiii, însă ei au făcut haz de nelișiștea și teama lui. Tinerii și tinerele de acum sunt de multe ori nepăsători față de speranțele, nelișiștele, și intristările părinților lor creștini, pentru ei, și dacă nu se schimbă, se vor împărtași de aceeaș soartă ca și copiii lui Lot.

Lucru de reparizat.

Leccióna viitoare: Gen. 21, 5—21; 22, 1—19.

De studiat și lucrat:

Cine eră reprezentat prin berbecul oferit în locul lui Isaac?

Arătați Beer-Șeba.

Copiați versetul de memorizat.

Lipiți ilustrația versetului de memo-rizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Căutați de a o face într'un chip cât mai instructiv.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Scena dela măsua cu nisip din săptămâna trecută vă poate folosi din nou. Arătați pe ingeri în drumul lor spre Sodoma. Folișiți o figură spre a reprezenta pe Lot. Așezați-l la poarta cetății. Expli-cați copiilor felul caselor orientale, cari aveau acoperișul neted. Folișiți cartoane, iar pentru reprezentarea oamenilor cari au înconjurat casa lui Lot, cu scopul de a le da pe streinii pe cari el îi adă-postiă, întrebunții bastonașe. Când ajungeți la punctul din lecțiune când Lot fuge din cetate, arătați o ilustrație cu acest subiect.

Povestirea Introductivă. Câți dintre voi au văzut vreun foc mare? De multe ori se întâmplă ca părinții și copilașii să rămână fără casă din pricina vreunui foc, și în câteva minute vedem pe pom-pieri cu mașinele, hainele lor speciale, și cu scările lor, mergând în cea mai mare grabă pe străzi spre locul unde este focul. Câtă oboseală depun ei ca să stingă focul! Câteodată reușesc să-l stingă, însă câteodată nu. Când se întâmplă vreun foc la țară, oamenii caută să-l stingă cu apă pe care o scot din fântâni. Focul este un lucru grozav. Câteodată arde chiar și un oraș. Lec-țiunea de astăzi ne vorbește despre un foc îngrozitor de mare pe care l-a trimis Domnul spre a arde un oraș plin de răutate. Ați vrea să știți ceva despre el? Atunci stați cumiști, și ascultați în liniște povestirea pe care am să vi-o spun. Urmași cu lecțiunea dela pag. 46.

Învățătură spirituale. — Isus se îngrijește de acei cari se încred în El. Noi trebuie să fim buni și politicoși față de toți, mai cu seamă față de streini.

XII—Agar și Ismael; Cre-dința lui Abraam pusă la încercare.

24 Martie.

Clasele secundară și primară.

Ismael. Totdeauna invidia și gelozia a fost cauza nelișiștei. Domnul vedeă cum se poartă Ismael cu Isaac, și nu l-a plăcut. Tot astfel și astăzi El vede pe copii, fie că ei sunt la lucru sau la joacă, și înseamnă faptele bune și por-nite din iubire pe cari le fac față de tovarășii lor de joacă. Deasemenea El vede și faptele urite și de nesupunere, și atunci se intristează.

Domnul însă nu a dat uitării pe A-gara și Ismael. „Minunat de frumoasa istorisire despre iubitoarea purtare de grijă a lui Dumnezeu față de Ismael ne arată că Tatăl nostru cereș iubeste pe copii; și că El veghează asupra lor; și îi ocrotește îngrijindu-Se de ei, oriunde merg; și, că, mai pe sus de tot, El aude rugăciunile acelora cari El chiamă”. „*Easy Steps in the Bible Story*”, p. 87.

„Dumnezeu a pus la încercare pe Abraam”: Gen. 22, 1. Deosebirea între „ispită” și „încercare” este: ispita spune: „Să faci acest lucru plăcut; să nu te temi de faptul că este rău”. Încercarea spune: „Să faci acest lucru drept și cinstit; să nu se temi de faptul că este greu”. Unul este o melodie dulce și amă-gitoare, suflând ușor asupra sufletului îngăduință; celalalt este un continuu sunet de trompetă ce chiamă la fapte mari”. *Maclaren*.

Dumnezeu îngăduie să vină asupra noastră încercări și ispite, pentru ca să putem vedea defectele din caracterul nostru și astfel să avem ocazia să le cor-rijăm. Tinta lui Satan prin ispitele lui este să ne facă a cedă păcatului. Când izbuteste, nu mai poate de bucurie din pricina acestui succes. Cele mai multe

din progresele noastre în vieța de creș-tin se fac prin pași mărunți. În fiecare zi suntem chemați să ne dăm seama dacă am progresat sau nu.

Dumnezeu se va îngriji. În ultimul moment, Domnul S'a îngrijit de jertfă. Tot astfel și acum, creștinii pot ști că atunci când greutățile și primejdțiile par extrem de mari și peste puțină de trecut, Dumnezeu este în stare, și va găsi o cale de scăpare pentru copiii Săi. Sunt multe locuri în vieța de creștin cari să fie cu drept cuvânt numite „Ie-hova iire”, „Domnul va purtă de grijă”.

Învățătură practice. Dumnezeu nu ne pretinde jertfe nefolositoare.

Se poate ca Domnul să ne ceară să dăm ceva ce ne-ar fi tot atât de scump ca și Isaac lui Abraam, totuș trebuie să-l dăm și să predăm planurile noastre în mâna lui Dumnezeu.

Deviza noastră ar trebui să fie ascultarea întocmai de toate poruncile lui Dumnezeu.

Copiii cari învață să asculte întocmai de părinții lor, vor ajunge să asculte pe Tatăl lor cereș.

Să ne amintim că „El știe ce cale am urmat; și, dacă m'ar încercă, aș ieși curat ca aurul”. Iov 23, 10.

Lucru de reparizat.

Aranjați din vreme și cât mai bine repetiția.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Cu ajuto-rul Rolului, repetați cât mai multe texte.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Dacă aveți, arătați o ilustrație cu Abraam și Isaac.

Dacă doriți să folosiți măsua cu ni-sip, puneți cortul lui Abraam în colțul din stânga. La o oarecare distanță fa-ceți un munte înalt, acoperit cu pomi. Reprezentați prin bastonașe pe Abraam, Isaac și doi servii. Arătați cum Abraam și cu Isaac merg singuri sus pe munte, în timp ce servii rămân jos la poale. Din cartoane clădiți un altar, și la timpul convenit puneți un miel pe el. Să nu insistați asupra pregătirilor lui Abraam de a omori pe Isaac, ci mai bine asupra credinței și ascultării depline a lui față de porunca lui Dumnezeu. Dacă copiii sunt mai mari, și pot înțelege, spune-ți-le că atunci când unicul Fiu al lui Dumnezeu a fost trimis să moară pentru noi, nu a intervenit din partea lui Dum-nezeu nici un ajutor pentru a scăpa pe Isus depe cruce, căci atunci noi n'am fi mai putut fi mântuiți.

Povestirea introductivă. Odată trăia o femeie care nu avea un copil pe care să-l iubească și de care să îngrijească. Atât de mult doria ea după un copil pe care să-l țină în brațe, încât plângea de dor. Când a mers la templu, ea a cerut lui Dumnezeu să-și aducă aminte de ea și să-i dea un fiu. Ea a făgăduit că dacă Dumnezeu îi va da un copilaș, va îngriji de el, și când va fi destul de mare spre a putea să lucreze pentru

Domnul, îl va înapoiă Domnului. Numele acestei femei eră Ana.

Domnul a răspuns la rugăciunea Anei. Când s'a născut copilul, ea l-a numit Samuel, ceace înseamnă: „Cerut de Dumnezeu”. Când Samuel ajunsese cam de o vârstă ca a voastră, mama lui l-a dus la templu, spre a fi copilul lui Dumnezeu. Samuel eră cea mai scumpă bogăție sau dar al mamei sale, însă ea iubiă pe Domnul atât de mult încât eră gata să-l dea ce aveă mai de preț. Lecțiunea noastră de azi ne spune despre un bărbat care a iubit atât de mult pe Dumnezeu încât a fost gata să-l dea pe unicul său fiu. Numele acestui bărbat eră Abraam. Urmați cu lecțiunea dela p. 47.

Invățători spirituale: Să dăm lui Isus ce avem mai scump.

XIII—Repetiția.

31 Martie.

Clasele secundară și primară.

O privire în urmă. Un șir de evenimente importante s'au perindat pe dinaintea noastră în lecțiunile pe cari le-am avut în acest trimestru, și în galeria memoriei noastre am atârnat portretele persoanelor importante cari au luat parte în alcătuirea istoriei lumii, până în vremea când Abraam a dat dovadă de cea mai mare predare pe altarul Domnului, prin aducerea lui Isaac drept jertfă pe muntele Moria. Deasemenea, ne-am străduit ca să facem pe copii să se familiarizeze cu geografia acestor zile din început, învățându-i numele și așezarea locurilor unde a avut loc fiecace eveniment și unde a trăit fiecace persoană.

Puteți face o repetare a versetelor de memorizat folosindu-vă de Rulou. Să nu pierdeți din vedere a alege mai dinainte cântările potrivite — cântări cari să fie știute de copii.

Grădina de copii.

Doă sau trei lecțiuni vor fi de ajuns pentru o repetiție la copiii cei mici. Istoria creațiunii și istoria Edenului sunt chiar o plăcere pentru cei mici. Dacă credeți, puteți să alegeți altele. Vorbiți despre timpul când la venirea lui Isus pământul va fi refăcut atât de frumos cât a fost și Edenul. Faceți pe copii să găsească o mare fericire și bucurie privind spre venirea lui Isus. Pentru ilustrarea practică la măsuta de nisip, alegeți pe ceea care ar fi mai potrivită, după cum a fost redată în unul din Instructoarele din acest trimestru. Ruloul vă poate fi de bun folos.

I—Isaac și Rebeca.

7 Aprilie

Clasele primară și secundară.

Abraam în Beer-Seba. După întâmplarea cu cercarea cea mare pe care a avut-o pe muntele Moria, Abraam s'a întors la locul unde poposise în Beer-Seba. Această localitate eră aproape la

cinci sute de mile de Haran, vechia sa locuință. Insemnați drumul călătoriei lui Eliazar când a plecat cu caravana încărcată de daruri pentru logodnica necunoscută. Beer-Seba a fost mai mulți ani centrul vieții patriarhale, căci Isaac a rămas în apropiere mulți ani după moartea tatălui său, și Iacob s'a întors tot aci după exilul său.

Călătoria lui Eliazar. Un scriitor al Vechiului Testament gândește că Eliazar a urmat acelaș drum pe care Abram, cu turmele și oamenii săi îl urmase cu șasezeci de ani mai înainte. „Eliazar, deabia mergând cu cămilele, ajunsese în cele din urmă în Haran. Aci, în afara zidului cetății, el imploră fierbinte ajutorul lui Iehova, Dumnezeul stăpânului său, și, potrivit unui obicei vechiu, ceru un semn vizibil prin care să fie sigur că eră condus în chip dumnezeesc. Rebeca, în bunătatea și noblețea ei, fără să-și dea seama dădu semnul dorit. Să scoți apă pentru zece cămile însetate eră o sarcină ce cereă nu numai bunăvoință dar și o mare putere și voinicie așa după cum trebuia unei prințese a unui neam și unei mame a unei națiuni viitoare. Trimisul recunoscător, și-a dat seama că cercetarea sa se terminase, și se grăbi să ia din lucrurile ce le aveă împachetate pe o cămilă o parte din darurile hotărâte pentru logodnica lui Isaac — o veriğă scumpă de aur, și două brățări grele și de mare preț. Aceasta eră natura darurilor de logodnă, și fără îndoială i-a dat Rebecii o idee despre ce va veni”. *The Junior Teacher, Blakeslee.*

Căsătorile nepricipute. Motivul pentru care Abraam a depus atâta interes în ceace privește căsătoria lui Isaac, este lămurit clar în „Patriarhi și Profeți”, pp. 173, 174: „Abraam constata rezultatele căsătoriei dintre acei cari se tem de Dumnezeu și acei cari nu se tem, începând din zilele lui Cain și până în timpul său. Consecințele căsătoriei lui cu Așara și aceea a lui Ismael și a lui Lot erau înaintea lui. O lipsă de credință din partea lui Abraam și a lui Sara a avut ca rezultat nașterea lui Ismael, amestec de drepti cu netemători de Dumnezeu. Influența tatălui asupra acestui fiu a fost nimicită prin aceea a rudelor idolatre din partea mamei precum și prin legăturile cu păgânii pe cari le făcuse prin căsătoria sa. Gelozia lui Așara, și a femeilor pe cari le alesese pentru Ismael, a înconjurat familia lui cu o barieră pe care în zadar s'a străduit Abraam s'o învingă.

Primele învățători pe cari Abraam apucase să le dea, nu fuseseră fără efect asupra lui Ismael, însă influența femeilor a avut drept urmare stabilizarea idolatriei în familia sa.....

Femeia lui Lot fusesse o femeie egoistă și necredincioasă, iar influența ei contribuise la despărțirea soțului său de Abraam. Dacă nu ar fi fost ea, Lot nu ar fi rămas în Sodoma; lipsit de sfaturile înțeleptului și piosului patriarh, influența femeii sale cum și a locuitorilor acelu orăș rău l-ar fi dus la apostazie dacă nu ar

fi fost credincios îndrumărilor ce le primise dela Abraam din tinerețea sa. Căsătoria lui Lot și alegerea Sodomei drept reședință, au fost primele veriği ale unui lanț de evenimente cari au lovit lumea timp de mai multe generații”.

Cu aceste pilde în fața sa, Abraam eră neliniștit în a-și căsători pe fiul său Isaac cu cineva care să-i fie de ajutor iar nu o piedică. El știa că nu are a face ori cât de curat și bun ar fi Isaac, căci influența unui tovarăș necredincios va tinde să-l îndepărteze de Dumnezeu, fiindcă un neștiutor devine mai mult sau mai puțin asemenea aceluora cu care se întovărășește. O zi de prietenie cu un tovarăș rău, de multe ori își lasă pata pentru o viață întreagă; deci, cu cât mai primejdios este să prelungim tovarășia aceasta timp de ani de zile!

Invățători practice. Ajungând la locul hotărât, Eliazar s'a rugat fierbinte spre a fi condus de Dumnezeu. Rugăciunea lui este un model de dependență și neegoism.

Când Eliazar a primit răspuns la rugăciunea sa, el nu a uitat să mulțumească Domnului pentru binecuvântare. Rugăciunea și mulțumirea n'ar trebui să fie niciodată despărțite.

Să cultivăm bunătatea și politeta atât față de străini cât și față de cei din familia noastră.

Lucru de repartizat.

Lecțiunea viitoare: Gen. 25, 27—34; 27, 1—40.

De studiat:

Mentionați diferitele căi prin care poate fi spusă o minciună.

Ce clasă de oameni reprezintă Esau?

Grădina de copii.

Timpul care de obicei se folosea pentru repetiția lecțiunii trecute poate fi întrebuințat pentru învățarea unei cântări noi sau pentru povestirea unei istorioare potrivită.

Ilustrarea lecțiunii prezente. În colțul cel mai îndepărtat al măsuței cu nisip să așezați cortul lui Abraam, cu câțiva pomi în jurul lui. Puneți și câteva flori spre a face împrejurimile locului unde ședeă Abraam cât mai atrăgătoare. În colțul opus reprezentați cetatea Haran.

Arătați cum servul părăsește cortul lui Abraam și se îndreaptă spre Haran. Pentru completarea lecțiunii puteți găsi ilustrații cari să reprezinte scene de atunci.

Povestirea introductivă. Știți ce înseamnă a fi orfan? Un orfan este o fetiță sau un băiețel care nu are nici tată nici mamă. Câteodată copiii au tată și nu au mamă, sau au mamă și nu au tată. Lecțiunea noastră de astăzi se ocupă de un băiat care își pierduse mama. El locuie cu tatăl său într'un cort.—Urmați cu lecțiunea dela pag. 47.

Invățători spirituale. Isus aude și răspunde la rugăciunile noastre.

Să fim buni și politicoși față de străini.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 10 — 10 Martie, 1928.

Oaspeții lui Abraam.

Textul biblic: Gen. 17, 1—8; 18.

De memorizat: „Eu voi ascultă ce zice Dumnezeu, Domnul”. Ps. 65, 8.

1. După bătaia cu regii, Abram a continuat să locuască în Mamre, și Lot trăia mai departe în Sodoma. Abram servise mulți ani de arădind credincios Domnului, iar Domnul îl binecuvântase. Când Abram ajunsese la vârsta de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i s'a arătat din nou. „Abram s'a aruncat cu fața la pământ; și Dumnezeu i-a vorbit”.

2. Și de data aceasta Dumnezeu a vorbit iarăș de făgăduința pe care o făcuse lui Abram cu mult timp mai înainte, și zise: „Vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Abram, ci numele tău va fi Abraam”.

3. „Domnul i s'a arătat la ștejarii lui Mamre, pe când Abraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei. Abraam a ridicat ochii, și s'a uitat; și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el. Când i-a văzut, a alergat înaintea lor, dela ușa cortului, și s'a plecat până la pământ. Apoi a zis: „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău”.

4. Unul dintre acești bărbați era însuși Domnul Isus, și ceilalți doi erau îngeri. Abraam nu știa aceasta, căci după înfățișare se păreau a fi niște simpli călători. Abraam le zise: „Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă sub copacul acesta. Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă, și după aceea vă veți vedea de drum; căci pentru aceasta treceți pe lângă robul vostru”. „Fă cum ai zis”, i-au răspuns ei.

5. „Abraam s'a dus repede în cort la Sara, și a zis: „la repede, trei măsuri de făină albă, frământă, și fă turte”. Și Abraam a alergat la vite, a luat un vițel tânăr și bun, și l-a dat unei slugi să-l gătească în grabă. Apoi a luat unt și lapte, împreună cu vițelul pe care-l gătise, și l-a pus înaintea lor. El însuși a stătut lângă ei, sub copac, și le-a slujit până ce au mâncat”.

6. După ce au mâncat, „bărbații aceia s'au sculat să plece, și s'au uitat înspre Sodoma. Abraam a plecat cu ei, să-i petreacă”. Cei doi îngeri au plecat, și Abraam a rămas singur doar cu Acela pe care acum el l-a cunoscut că este Domnul. Domnul atunci i-a spus că locuitorii din Sodoma au ajuns atât de răi încât a pornit să le distrugă cetatea.

7. Această veste a intristat foarte mult pe Abraam. El știa că Lot și cu familia lui se găseau în Sodoma, și că fiicele lui Lot se căsătoriseră cu bărbați din Sodoma. Abraam a rugat stăruitor pe Domnul să cruțe cetatea, zicând: „Poate că în mijlocul cetății sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare și pe ei, și nu vei iertă locul acela din

pricina celor cincizeci de oameni buni, cari sunt în mijlocul ei?” Și Domnul zise: „Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi iertă tot locul acela din pricina lor”.

8. Atunci Abraam spuse: „Poate că din cincizeci de oameni buni vor lipsi cincizeci: pentru cincizeci, vei nimici Tu oare toată cetatea?” Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, dacă voi găsi în ea patruzeci și cincizeci de oameni buni”.

9. Totuși turburat, Abraam a continuat să se roage: „Poate că se vor găsi în ea numai patruzeci de oameni buni”. Și Domnul a zis: „N'o voi nimici pentru cei patruzeci”. Atunci Abraam a vorbit: „Să nu te mănii, Doamne, dacă voi mai vorbi. Poate că se vor găsi în ea numai treizeci de oameni buni”. Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, dacă voi găsi în ea treizeci de oameni buni”.

10. După aceasta Abraam spuse: „Jată, am îndrăznit să vorbesc Domnului. Poate că se vor găsi în ea numai douăzeci de oameni buni”. Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, pentru cei douăzeci”.

11. Și Abraam a spus: „Să nu Te mănii, Doamne, dacă voi mai vorbi numai de data aceasta. Poate că se vor găsi în ea numai zece oameni buni”. Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, pentru cei zece oameni buni”.

12. De data aceasta Abraam se simțea oarecum mulțumit. Fără îndoială, el era aproape sigur că în Sodoma se vor găsi cel puțin zece oameni buni, și astfel cetatea va fi crută. Domnul știa că nu erau nici zece persoane drepte în cetate. El a privit cu plăcere cum se rugă Abraam cu atâta stăruință ca cetatea să fie salvată, pentru ca nu cumva cei drepti să sufere împreună cu cei răi. Dar Domnul avea să se îngrijească de o cale de scăpare, chiar dacă ar fi existat acolo o singură persoană care să-L servească credincios.

13. „După ce a isprăvit de vorbit lui Abraam, Domnul a plecat. Și Abraam s'a întors la locuința lui”.

Lecțiunea 11 — 17 Martie, 1928.

Scoaterea lui Lot din Sodoma.

Textul biblic: Gen. 19, 1—29.

De memorizat: „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. Mat. 6, 21.

1. În seara aceleiași zile când cei trei bărbați au venit la Abraam, doi îngeri au venit la Lot pe când ședea la poarta cetății Sodoma. Aceștia erau aceiași îngeri cari vizitaseră pe Abraam; căci în timp ce Domnul vorbi cu Abraam, cei doi îngeri au plecat spre Sodoma.

2. Lot, care după cum am auzit ședea la poarta Sodomei, s'a ridicat să întâmpine pe străini, „și s'a plecat până la pământ”. El nu știa că sunt îngeri. Lot le-a zis: „Domnii mei, intrați, vă rog,

în casa robului vostru, ca să rămâneți peste noapte în ea și spălați-vă picioarele; mâine vă veți scula de dimineață, și vă veți vedea de drum”. „Nu”, au răspuns ei, „ci vom petrece noaptea în uliță”.

3. Oamenii din Sodoma erau atât de răi încât eră nesigur pentru niște străini să rămână singuri pe străzi; de aceea Lot a rugat stăruitor pe acești călători să vină cu el în casă pentru noaptea aceea. Astfel că ei „au venit și au intrat în casa lui. Le-a pregătit o cină, a pus să coacă azimi și au mâncat”.

4. Însă oarecari oameni răi din cetate observaseră pe acești străini intrând în casă cu Lot, și mai înainte de merge să se culce, o mulțime de oameni nelegiuți au înconjurat casa. Ei strigau către Lot: „Unde sunt oamenii cari au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi”.

5. Lot își dădea seama că acești oameni răi vor să facă rău străinilor, deci a ieșit afară la ei la ușa, a incuiat ușa după el și a zis: „Fraților, vă rog, nu faceți o asemenea răutate!” Însă ei au înfrâncit iarăș pe Lot și s'au grămădit asupra lui atât de mult încât eră aproape să spargă ușa.

6. Atunci îngerii necunoscuți „au intins mâna, au tras pe Lot înăuntru la ei în casă, și au incuiat ușa. Iar pe oamenii cari erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, dela cel mai mic până la cel mai mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa.

7. „Bărbații aceia au zis lui Lot: „Pe cine mai ai aici? Ginerii, fii și fiice, și tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta. Căci avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimis Domnul ca să-l nimicim”.

8. „Lot a ieșit, și a vorbit cu ginerii săi, cari luaseră de fetele lui:” Sculați-vă”, a zis el, „ieșiți din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea”. Dar ginerii lui credeau că glumește.

9. „Când s'a crăpat de ziua, îngerii au stăruit de Lot, zicând: „Scoală-te, ia-ți nevasta și cele două fete, cari se află aici, ca să nu pieri (să fii ars) și tu în nelegiuirea (păcatele) cetății”. Dar Lot, tot gândindu-se la casa lui minunat de frumoasă, la bogățiile lui, la fii și fiicele sale, zăbovia. „Și fiindcă Lot zăbovia, bărbații aceia l-au apucat de mână, pe el, pe nevastă-sa și pe cele două fiice ale lui, căci Domnul voia să-l cruțe; l-au scos, și l-au lăsat afară din cetate.

10. „După ce i-a scos afară, unul din ei a zis: „Scapă-ți viețta; și să nu te uiți înapoi, și să nu te oprești în vre un loc din câmpie: scapă la munte, ca să nu pieri”. Totuși Lot nu doriă să meargă atât de departe cum ar fi fost la munți. Când s'au apropiat de cetatea Toar, el spuse îngerilor: „la vezi, rogu-te, această cetate este aproape, spre a fugi acolo, și ea este mică; rogu-te, lasă-mă să scap

acolo". Dumnezeu în marea Sa iubire a primit cererea lui Lot.

11. Însă din nou îngerii au zorit pe Lot, zicând: „Grăbește-te de fugi în ea, căci nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo”. . . . Răsărea soarele pe pământ, când a intrat Lot în Toar. Atunci Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc dela Domnul din cer. A nimicuit cu desăvârșire cetățile acelea, toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților, și tot ce creștea pe pământ”. Se poate că soția lui Lot se gândia neîncetat la ceea ce părăsise acasă în Sodoma căci ea „s'a uitat înapoi, și s'a prefăcut într'un stâlp de sare”.

12. „Abraam s'a sculat a doua zi dis de dimineață, și s'a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului. Și-a îndreptat privirile spre Sodoma și Gomora, și spre toată Câmpia; și iată că a văzut ridicându-se depe pământ un fum, ca fumul unui cuptor”. Cât de mulțumitor față de Dumnezeu trebuie să fi fost Abraam când a aflat că Domnul cruțase pe Lot, în timp ce oamenii cei răi fuseseră nimiciti.

Leccióna 12 — 24 Martie, 1928.

Agar și Ismael: încercarea credinței lui Abraam.

Textul biblic: Gen. 21, 5—21; 22, 1—19.

De memorizat: „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!” Ebrei 11, 6.

1. De mai mulți ani deardând Abraam și Sara așteptaseră ca Domnul să le dea pe mult iubitul lor fiu, Isaac. Acesta era singurul lor copil. Toate binecuvântările făgăduite lui Abraam în acea noapte când Domnul i-a spus să privească la stele și să vadă dacă le poate număra, și că va veni timpul când sămânța sa nu va putea fi numărată mai ușor, aveă să vină prin Isaac și copiii lui Isaac. Abraam și Sara iubeau pe Isaac mai mult decât vieța lor înșile.

2. Pe când Isaac era încă un copilăș, Abraam a făcut un mare ospăț în cinstea lui. La acest ospăț, Sara a văzut cum Agar, care împreună cu fiul ei Ismael făceau parte din casa lui Abraam, râdeau. Agar sperase ca fiul ei să fie sămânța făgăduită lui Abraam, astfel încât atât Agar cât și Ismael erau geloși pe Isaac. Acum Sara a avut ocazie să vadă pe față cum râde, și ea a cerut lui Abraam să îndepărteze pe Agar și Ismael.

3. Abraam a dat Agarei merinde și apă și a îndepărtat-o. Când s'au terminat atât merindele cât și apa, Agar a început să se descurajeze și a așezat pe copil într'un tufiș. Ea gândia de sigur că Ismael va muri, și de aceea plângea amar.

4. „Domnul a auzit glasul copilului; și îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer pe Agar, și i-a zis: „Ce ai tu, Agar? Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit glasul copilului în locul unde este.

Scosă-te, ia copilul și ține-l de mână: căci voui face din el un neam mare”. Și Dumnezeu i-a deschis ochii, și ea a văzut un izvor de apă; s'a dus de a umplut burduful cu apă, și a dat copilului să bea. Dumnezeu a fost cu copilul, care a crescut, a locuit în pustie, și a ajuns vânător cu arcul”.

5. Domnul a continuat să binecuvinteze pe Abraam, și conducătorii acelei țări l-au cinstit ca pe un mare prinț. În fiecare parte erau corturi în cari locuiau servii lui credincioși. În timpul acesta Isaac ajunsese adolescent. El era bucuria și mângâierea tatălui său, fiul, prin care avea să fie împlinită făgăduința prețioasă privitoare la sămânța lui Abraam.

6. Într'o noapte, Dumnezeu îi zise: „Abraame”. Abraam răspuse: „Iată-mă”. Atunci Domnul spuse: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voui spune”.

7. Desigur că aceasta trebuie să fi fost o grea încercare pentru Abraam. Însă el învățase să se încreadă în Domnul și să asculte de poruncile Lui. Abraam se sculă dis de dimineață, și luă pe Isaac precum și doi tineri cu el. Deasemenea luă și lemne pentru arderea sacrificiului. Călătoria a fost foarte lungă și deabia a treia zi „Abraam a ridicat ochii, și a văzut locul de departe”.

8. „Și Abraam a zis slugilor sale: „Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul, ne vom duce până acolo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi”. Abraam a luat lemnele pentru arderea de tot, le-a pus în spinarea fiului său Isaac, și a luat în mână focul și cuțitul. Și au mers astfel amândoi împreună.

9. „Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său Abraam, a zis: „Tată!” „Ce este, fiule?” i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?” „Fiule”, a răspuns Abraam, „Dumnezeu însuși va purta grijă de mielul pentru arderea de tot”. Și au mers amândoi împreună înainte. Când au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu, Abraam a zidit acolo un altar, și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac, și l-a pus pe altar, deasupra lemnului.

10. „Apoi Abraam a întins mâna și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului l-a strigat din ceruri, și a zis: „Abraame! Abraame!” „Iată-mă!” a răspuns el. Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, intrucât n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine”. Abraam a ridicat ochii, și a văzut înapoia lui un berbec, incurcat cu coarnele într'un tufiș; și Abraam s'a dus de a luat berbecul, și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.”

11. Domnul a simțit o mare plăcere față de Abraam, și i-a zis: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentrucă ai ascultat de porunca Mea!”

Leccióna 13—31 Martie, 1928.

REPETIȚIA.

Textul biblic: Geneza 1 la 22.
De memorizat: Repetiția textelor din cursul trimestrului.

CREAȚIUNEA PĂMÂNTULUI.

1. În șase zile Dumnezeu a făcut cerul și pământul. „El zice, și se face: poruncește și ce poruncește ia ființă”.

Ziua întâia: Lumina.

Ziua doua: Aerul.

Ziua treia: Usatul, pomii, iarba, plantele.

Ziua patra: Soarele, luna, stelele.

Ziua cincea: Peștii și pasările.

Ziua șasea: Animalele, târtoarele, omul.

Ziua șaptea: Sabatul.

ISTORIA EDENULUI.

2. Domnul a așezat pe Adam și Eva în minunat de frumoasa grădină a Edenului. Din toți pomii grădinii aveau libertate să mănânce, dar din unul nu. Despre acesta unul Domnul spuse: „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeați de el, ca să nu muriți”. Satan a amăgit pe Eva și ea a mâncat din pomul oprit, și a dat și lui Adam, și el de asemenea a mâncat. Din pricina păcatului lor, Adam și Eva au fost izgoțiti din grădină, însă Dumnezeu le-a făgăduit că Isus va veni și va muri pentru păcatele lor. Dacă ei cred în El, pot fi mântuiți.

CAIN ȘI ABEL.

3. Cain și Abel erau fiii lui Adam și Eva. Abel a adus ca jertfă un miel și Domnul l-a primit. Jertfa de roade ale pământului adusă de Cain nu a fost primită, fiindcă ea nu dovedea credință în Isus, care avea să moară pentru păcatele lumii. Deci Cain s'a mâniat și a ucis pe fratele său.

POTOPUL.

4. Oamenii depe pământ ajunseseră atât de răi încât Dumnezeu S'a hotărât să distrugă pământul prin potop. Noe, un om drept, a construit o corabie, în care avea să scape el, familia lui, precum și orice fel de viețuitoare. Apele au acoperit pământul, și orice viețuitoare a pierit. După ce s'a uscat pământul, toți cari fuseseră în corabie au ieșit afară sănătoși. Curcubeul a fost dat ca un semn că Domnul nu va mai distruge niciodată pământul prin potop.

TURNUL BABEL.

5. După potop toți oamenii vorbeau aceeași limbă. Ei s'au hotărât să zidească „un turn al cărui vârf să atingă cerul”. Lor nu le plăcea să-și amintească de Dumnezeu, și nu credeau în cuvântul Său. Domnul le-a amestecat limbile, astfel încât nu se mai putea înțelege unul cu altul. Ei nu au mai putut termina turnul, și au fost împrăștiați „pe toată fața pământului”.

ABRAM ȘI LOT.

6. Domnul a chemat pe un om bun, cu numele Abram, să-și părăsească casa și să meargă într-o țară străină. Abram a ascultat, luând cu sine pe soția sa precum și pe nepotul său Lot. Domnul a făgăduit lui Abram că va fi un neam mare, și că copiii lui vor fi tot atât de numeroși ca și stelele cerului. Domnul a făcut ca Abram și Lot să prospereze, și le-a dat atât de multe turme încât nu au mai putut să trăească la un loc și să găsească pășune de ajuns. Abram care nu era egoist, a lăsat pe Lot să-și aleagă partea de loc pe care o va crede. Lot, fiind egoist, și-a ales partea cea mai bună din acea țară, însă acel loc era în apropiere de Sodoma, o cetate foarte rea.

7. Nu după mult timp, Domnul a schimbat numele lui Abram în Abraam. Într-o zi, trei streini l-au vizitat, unul dintre cari era Domnul Isus. Cetatea cea rea a Sodomei a fost nimicită din pricină că nu au putut să găsească în ea nici barem zece inși drekți. Ingerii au scăpat pe Lot și familia lui, scoțându-i din cetate.

ABRAAM ȘI ISAAC.

8. Domnul a spus lui Abraam să a-ducă pe singurul să fiu Isaac, drept ardere de tot. Deși făgăduința că Dumnezeu va face din Abraam un neam mare trebuia să se implinească prin Isaac, totuși Abraam s'a pregătit să asculte pe Domnul. Pe când era aproape că-și ucide fiul, Domnul i-a strigat să nu atingă copilul. Atunci Abraam a oferit ca jertfă un berbec care era incurvat într'un tufis. Domnul a binecuvântat pe Abraam din pricina ascultării lui credincioase.

Invățături pentru noi.

9. În toate aceste lecțiuni biblice suntem învățați să iubim și să ascultăm pe Dumnezeu totdeauna. Numai acei cari fac astfel, vor putea fi mântuiți.

Cu ocazia potopului, și când a fost distrusă Sodoma, acei cari au ascultat pe Dumnezeu au fost scăpați de pieire intrun chip minunat. Acei cari s'au întors dela Dumnezeu au fost nimiciți. Fiecare dintre noi putem obține aceeași ocrotire care a fost dată credinciosului Noe și Lot. Deasemenea și noi ne putem împărtași de binecuvântările date credinciosului Abraam.

Textele de memorizat din cursul trimestrului.

1. „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”. Gen. 1, 1.
2. „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”. Gen. 1, 26.
3. „Plată păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. Rom. 6, 23.
4. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain”. Ebr. 11, 4.
5. „Domnul a zis: „Duhul Meu nu va

rămâneă pururea în om”. Gen. 6, 3.

6. „Curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ”. Gen. 9, 13.
7. „Acolo unde este pismă și duh de ceartă, este turburare și tot felul de fapte rele”. Iacob 3, 16.
8. „Voiu face din tine un neam mare și te voiu binecuvântă”. Gen. 12, 2.
9. „Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri”. Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta”. Gen. 15, 5.
10. „Eu voiu ascultă ce zice Dumnezeu”. Ps. 85, 8.
11. „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. Mat. 6, 21.
12. „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!” Ebr. 11, 6.

Lecțiunea 1—7 Aprilie, 1928.

Isaac și Rebeca.

Textul biblic: Gen. 24; 25, 7—10.

De memorizat: „Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”. Prov. 3, 6.

Povestirea lecțiunii.

1. Isaac ajunsese cam la vârsta de patruzeci de ani când i-a murit mama. Abraam, tatăl său, era bătrân, și își dădea seamă că în curând va trebui să moară și el. Inșă doria ca Isaac să-și ia o soție bună, una care să-l ajute a servi pe adevăratul Dumnezeu. Oamenii din Canaan se inchinau la idoli, și el știa că lui Dumnezeu nu-l va plăcea ca Isaac să ia o soție care să nu iubească și să nu asculte pe Dumnezeu.

2. Deci Abraam a chemat pe Eliazar, servul său credincios, care avea grijă de casa lui, și i-a spus: „Nu vei lua fiului meu o nevastă din fetele Cananiților, în mijlocul cărora locuiesc, ci te vei duce în țara și la rudele mele să iei nevastă fiului meu Isaac”.

3. Astfel, Eliazar a luat zece cămile, precum și daruri pentru viitoarea soție, și a pornit înapoi pe drumul cel lung spre vechia patrie a lui Abraam, în Haran, unde trăia Nahor, fratele lui Abraam.

4. Când Eliazar s'a apropiat de cetate „a lăsat cămilele să se odihnească, în genuchi, afară din cetate, lângă o fântână. Eră seara, pe vremea când ies femeile să scoată apă”. A așteptat acolo. Pentru a nu greși, s'a rugat ca tânăra pe care Domnul o va alege ca soție lui Isaac, să arate bunătate față de el, dându-i lui să bea, precum să scoată apă și pentru cămile.

5. Mai înainte însă de a fi terminat rugăciunea, o tânără frumoasă a venit la izvor cu vadră pe umăr, spre a scoate apă. „Ea s'a pogorit la izvor, și-a umplut vadră și s'a suit iarăș”. Eliazar a alergat după ea s'o ajungă, și i-a zis: „Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadră ta”.

6. „Bea, domnul meu”, a răspuns ea. Și s'a grăbit de a plecat vadră pe mână, și i-a dat să bea. După ce i-a dat și a băut de s'a săturat, a zis: „Am să scot apă și pentru cămilele tale, până vor

bea și se vor sătura”. A vărsat în grabă vadră în adăpătoare, și a alergat iarăș la fântână ca să scoată apă; și a scos pentru toate cămilele lui”.

7. Atunci Eliazar a cunoscut că Domnul răspunde la rugăciunea sa și că aceasta era tânăra pe care o doria. Deci i-a dat câteva daruri frumoase, și a întreat-o: „A cui fată ești?” și, „Este loc pentru noi în casa tatălui tău, ca să rămănem peste noapte?”

8. Numele tinerei fete era Rebeca. Când spuse numele tatălui său, Eliazar a recunoscut că ea era nepoata lui Abraam, și din nor Eliazar și-a plecat capul și a mulțumit Domnului pentru că l-a condus la loc bun. După aceea Rebeca a alergat acasă spre a spune ce se întâmplase la izvor.

9. Rebeca avea un frate cu numele Laban. Când a auzit ce spune sora sa, el a alergat în grabă la izvor, și a întâmpinat cu bucurie pe Eliazar, invitându-l acasă. l-au pregătit mâncare, însă el a spus: „Nu mănănc până nu voiu spune ce am de spus”. Apoi Eliazar le spuse pentru ce l-a trimes Abraam, și felul cum îl condusese Domnul.

10. Terminând, Eliazar a întreat pe tatăl și pe fratele Rebeci dacă vor să o dea spre a fi soția lui Isaac. Ei au răspuns: „Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta fiului stăpânului tău, cum a spus Domnul”. Când a auzit robul lui Abraam cuvintele lor, s'a aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului”. Apoi dădu multe daruri frumoase Rebeci, mamei ei, precum și fratelui ei.

11. Eliazar a stat toată noaptea în casa Rebeci. Ei ar fi dorit să rămână încă mai multă vreme, însă Eliazar le-a spus că trebuie să se grăbească a se întoarce. Deci au chemat pe Rebeca și au întreat-o: „Vrei să te duci cu omul acesta?” Și ea a zis: „Da, vreau”. Astfel își luă rămas bun dela familie și prieteni, și împreună cu bătrâna ei doică cum și cu slujnicele sale, au pornit înapoi cu Eliazar.

12. Pe când mergeau călare pe cămile și se apropiiau de locul unde se stabilisese Abraam cu corturile, Rebeca a întreat: „Cine este omul acesta, care vine înaintea noastră pe câmp?” Eliazar i-a spus că era Isaac. „Atunci ea și-a luat marama, și s'a acoperit”.

13. Eliazar „a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe cari le făcuse. Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale Sara; a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, și el a iubit-o. Astfel a fost mângăiat Isaac pentru pierderea mamei sale”.

14. „Abraam a dat lui Isaac toate averile sale”. Abraam a trăit până la vârsta de o sută șaptezeci de ani. El a fost inmormântat într'o peșteră lângă Sara, soția lui.

15. În această lecțiune putem vedea în ce chip minunat conduce Domnul pe acei cari se încred în El. Noi, deasemenea, putem fi conduși de El, căci și pentru noi este făgăduința: „Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”.

Tinerii cari au răspuns bine la întrebarea „Care e capitolul acela”, pusă în Curierul Misionar No. 12 1927.

Gh. Juga, Florea Slănescu, Ioan Petraș, D. Dragomirescu, Mândița C. Corrig, Alex. Constantin, Elene Hmill, Costică I. Fântânanu, Alex. Hanganu, Titu Popescu, Victoria Teodorescu, Soția P. Băbeanu, Ionel P. Nicolau, Maria St. Dumitrache, Dumitru I. Tudor, Neculai S. Carpen, Raullie Nicolau, Dumitrica N. Chiriac, Aneta Arsene, Aneta Dima, Grigore Toderășcu, Gheorghe Agape, Pavel Agape, Ileana Agape, Ilarie Predescu, Moraru Gh. Matei, Milică Dinulescu, Roștiora Cristache, Grigore Mihailov, Ioan Munteanu, Fiți Scurtescu, Alex. R. Mateescu, Iordana F. Sandu, Voica Al. Bălașa, Marin St. Enache, Dica M. Popescu, Dima Al. Iancu, Ștefan N. Mateiași, Dumitru F. Oaie, Mazilu I. Eugen, Aglaia V. Chiorescu, Fănică Șt. Săndulescu, V. Marian, Isidor Șt. Săndulescu, Ioan Mitroi, Radu V. Haită.

Întrebări

La cari Cetitorii revistei „Curierul Misionar”, sunt rugați să caute răspunsurile în Biblie și să ni le trimeată.

131. Cum se chemă omul care-și făcuse coarne de fier?
132. Cu ce ocazie s'au jertfit câte două animale la fiecare șase pași făcuți?
133. Unde se amintește de 70 de împărați cari fiind cu degetele tăiate strângeau mâncare de sub masa altui împărat?
134. Cine a zidit cetatea Ninive?
135. Cine avea părul greu de 200 sicli?

Aceste întrebări au fost comunicate de: Illica C. Olteanu, Gh. Lichințeanu, Oprica Stoica, și Gh. Agape.

Răspunsurile

La întrebările din „Curierul Misionar” No. 10. 11. 12. (1927).

101. 2 Sam. 14, 25; 102. 1 Regi 13, 4, 6; 103. Zaharia 6, 1; 104. 1 Moisi 31, 40; 105. Iov 2, 13; 106. Isaia 58, 14; 107. 2 Cron. 34, 15; 108. Ier. 17, 1; 109. Neem. 12, 51; 110. Ierem. 36, 10; 111. Jud. 15, 18. 19; 112. Marcu 8, 24; 113. Ezechia 4, 1; 114. Ezechia 4, 9; 115. Habacuc 2, 12; 116. Gen. 4, 15; 117. Iov 4, 18; 118. 1 Regi 20, 27; 109. Amos 8, 2; 120. 1 Sam. 19, 15;

Au deslegat 10 întrebări: Petre S. Ciobanu, Iordana F. Sandu, Marin St. Enache, Oprica Stoica, Ion Gh.

Mărgărit, Gheorghe M. Urmărea, Mihailu Hanganu, Ioan Gh. Câmpănu, Ioan Grigore, A. C. I. Manicatlăde, Gh. Bujenija, Ioan Drăguș, Ilie Petria, Maria Crăcănescu, Ioan Văcaru, Georghijă Grossu, Tincuța Slănescu, Maria Mărăcina, Gh. Petrescu, Drina și Meila Puștinichiei, I. Goia, Iulia Mazilu, Alex. Frâncu, Rița Frâncu.

Au deslegat 9 întrebări: Emil Kucera, Santha Imre, Eufrosina Săvescu, Margareta Ionescu, Maria Milan P., Gh. Gherase, Dragomirescu D. Ionel, O. Munteanu, Petrache și Ioana Măndăilă, Al. M. Ciolan, Alex. Pascutu, Tudorița P. Drăguloiu, Florea Coifan, Profirache Fântânanu, Gherghina-Barbu, Gh. T. Puică, Costică Busuioac, Moraru Gh. Matei, Milică Dinulescu, Roștiora Cristache, Ioan Petraș, Florea Slănescu, Vasile Dima, Gh. Agape.

Au deslegat 8 întrebări: Ioan Ciolan, Anicuța Oacheșu, Aurica Grasu, Ioan Cistriceanu, Costică M. Oacheșu, Tudor Mihai, C. Dascălu, Ioan Dumitrescu, Ștefan N. Mateiași, Gh. I. Mateiași, Costantu Alexă, Elena Hmill, Ioan Mânzâteanu, Aneta Dima, Vasile Dima, Neculai Halanca, Vasile Pădure, Dumitru Pădure, Ioan Dănilă, Elena Constantinescu, Ileana S. Pană Neacșa I. Albu, Ilarie Predescu, Ilie Nițescu, Vasilica I. Nițescu, Grigore Mihailov, Ion Danțu, Buică Apostolescu, Galina Apostolescu, Florica Apostolescu, Voica Al. Bălașa, Ioan I. Vlad.

Au deslegat 7 întrebări: Ion Munteanu, S. Tica Haldas, Dumitru Tudor, Raullie și Ionel Nicolau, Ana Popovici, N. Agape, Aglaia Chiorescu, Dumitru F. Oaie, Ioan Ozareșciuc Ioan Mihăilescu, Petre Măhălescu.

Au deslegat 6 întrebări: Dumitru M. Dima, Ioana Al. Bălașa, Simion Ieremia, Illica V. Bălbăie, Jean C. Modreanu, Fănică Anculescu, Ionel Grigorescu, Teodor Venfel.

Au deslegat 5 întrebări: Nicolai Saiciuc, Domnica Sainciuc, Ilie Dragomir, Elena Rusănescu, Gh. Podor, Gh. Sieblea, Marin Mănescu, Dumitru P. Mihalache, Gheorghe Tudor, Stan G. Ilie, Neculai Barcan, Tănase C. Mateescu, G. Bernea, Neculai S. Carpen, Ioan R. Mitroi, Iosif Ilie.

Au deslegat 4 întrebări: Dumitru Iosofachi, Neculai Dima, Ioan N. Mateiași, Neacșa S. Popa, Dănilă Albu, Veronica Ozareșciuc, Traian Constantin, Ioan N. R. Nica, Steliana T. Burcea, Marin P. Răduș, Radu Zinove, Victoria Teodorescu, Titu Popescu, Costică Fântânanu, Florica D. Vasile.

Au deslegat 3 întrebări: Neculai Barlan, Costache Oлару, Ioan Burtescu, Maria Șolderea, Sitaru Constantin, Si-

laru Gheorghe, Neculai N. Chiriac, Malefi Gheorghijă, Ștefan R. Mazilu, Natafița Agape, Gavril Juraule, Cristea D. Haită și Radu A. Săraru.

Au deslegat 2 întrebări: Ana Popovici, S. Tica, Gh. Lichințeanu, Vasile N. Bucuroiu.

Au deslegat o întrebare: Gizela Santa, Andrei și Maria Marinescu, Gh. Toderășcu, Adam Nicolaie, I. H. Ciocărlan și Mândița C. Covrig.

Traducerea „Merg în sus” este după Ernst Modersohn, din catalogul casei de editură, Hamburg.

Căutăm ucenici la pietrărie. Clasele primare terminate, având 15—18 ani. Sabatul liber și întreținere. Se primesc și frați cu serviciul militar satisfăcut, învâștând meseria în doi ani. Teodor Roșițoiu, Cuza Vodă 8 bis. Tecuci.

Harmonium dela casele cele mai mari din Germania: Brüning și Bongardt, Barmen, livrează cu preț original în rate, **GUSTAV NIKESH**, Rannichergasse 5a. Sibiu. La cerere se trimete catalogul.

Fratele Vasile Olteanu din comuna Cața No. 221, jud. Târnava-Mare, caută ucenic la fierărie.

MISIONARI VOLUNTARI

Urmare dela pag. 37.

în aplicare. Cauți să vezi cum s'ar aplică la viață ceea ce spune în Biblie.

NOTĂ. Probe de cunoașterea Bibliei se face în adunarea cercului punând membrilor diferite întrebări cu privire la persoanele din Biblie, localitățile unde s'au întâmplat anumite evenimente biblice, precum și diferite lucruri interesante.

Necrolog.

Fratele Păun Marin aparținând comunității București-Labirint, a adormit în Domnul pe ziua de 15 Iulie 1927, fiind electricizat.

Sperăm să-l putem vedea pe pământul celor vii.

Sora Chireașa Gh. Ionescu din comuna Răsvani, a fost chemată la odihnă pe ziua de 15 Noembrie 1927.

A rămas credincioasă până în ultimul moment din viață. Sperăm s'o putem vedea în ceata celor mântuiți.